

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 5/2024

Cena \$ 2.50

MAY 2024

Kostel sv. Filipa a Jakuba v Dolním Němčí

Hlavní oltář kostela sv. Filipa a Jakuba v Dolním Němčí při 150. výročí posvěcení kostela

Dolní Němčí (dříve Dolněmčí) je moravská obec nacházející se asi 10 kilometrů jihovýchodně od Uherského Hradiště ve Zlínském kraji. První písemná zmínka o Dolním Němčí pochází z roku 1358. Kdy ve vsi vznikla první sakrální stavba, není známo. V místě dnešního chrámu stál původně jednolodní kostel se středovou věží v průčelí. Budova fary byla u kostela postavena v letech 1722–1740, tedy v době, kdy

místní žádali o zřízení samostatné duchovní správy. V tomto období byl upraven i kostel.

Současný novogotický římskokatolický farní kostel sv. Filipa a Jakuba byl postaven podle plánů architekta Schuellerera z Brna. Stavba chrámu pod vedením stavitele Loserta z Uherského Hradiště začala v červnu 1870. Kostel byl vybudován během tří let a byl dokončen ve druhé polovině roku 1873. Na podzim téhož roku se dočkal slavnostního posvěcení. Stavba tehdy stála 63 000 zlatých. Dvě třetiny z této částky zaplatil náboženský fond a jednu třetinu obecní pokladna. Na památku slavnostního posvěcení v roce 1873 vztýčili místní obyvatelé před kostelem kamenný kříž s vyřtým letopočtem.

Kostel, který se vypíná nad okolní zástavbou obce jako malá katedrála, je široko daleko ojedinělý svým gotickým pojetím a pro svou architektonickou a uměleckou hodnotu byl v roce 2007 zapsán do státního seznamu nemovitých kulturních památek České republiky.

Lod' kostela obdélníkového půdorysu je dlouhá bezmála 30 metrů a široká 10 metrů. Nad lodí se vypíná jednoduchá klenba vysoká 12 a půl metru. Presbytář kostela je mírně odsazen a trojboce uzavřen. Po levé straně, při pohledu na oltář, je ke kostelu přistavěna zákristie, po pravé straně v přední části kostela je postavena 39 metrů vysoká věž. Stavba je orientována ve směru severovýchod-jihozápad.

Uvnitř kostela jsou tři dřevěné novogotické oltáře. Obraz na hlavním oltáři nama-

loval ještě v roce 1795 pro původní starý kostelík akademický malíř Ferdinand Licht z Brna a v roce 1870 jej renovoval uherskohradištský akademický malíř Zelený. Do věže tehdy zavěsili tři zvony – svatého Prokopa z roku 1733, svatého Floriána z roku 1873 a sv. Filipa a Jakuba také z roku 1873.

Interiér kostela byl doplňován v následujících letech a vše platili výhradně místní občané. Všechny sochy svatých uvnitř, křížová cesta, ozdobné předměty, či tehdejší bohoslužebná roucha mají svého konkrétního dárce. Poněkud delší dobu se muselo počkat na vybudování věžních hodin, které byly uvedeny do provozu v roce 1897. Zvony z roku 1873 zrekvírované za války byly nahrazeny novými Je to Svatý Josef z roku 1949 a Panna Maria z roku 1954.

Po 150 letech své existence už má za sebou celou sérii aktuálních oprav a rekonstrukcí a na první pohled vypadá, že je ve velmi dobré kondici. O to se kromě místních věřících postaralo rovněž celkem 20 kněží, kteří v novogotickém kostele od začátku jeho existence až doposud sloužili.

Obec Dolní Němčí, kde žije bezmála 2900 obyvatel získala v roce 2018 celorepublikový titul Vesnice roku. V roce 2023 oslavili v Dolním Němčí kromě výročí 150 let od posvěcení místního kostela také 100 let od prvních dožíněk, 90 let od založení místního fotbalového klubu a půlstoletí od otevření areálu současné Základní školy a Základní umělecké školy. Hlavní oslavy se konaly v neděli 5. listopadu. Dopoledne sloužil slavnostní mši svatou olomoucký biskup (dnes již arcibiskup) Josef Nuzik původem z nedalekého Strání. Účastnili se lidé v krojích, hasiči v uniformách a stovky Dolněmčanů. Po mši svaté slavnost pokračovala na prostranství před kostelem, kde bylo pro všechny připraveno pohoštění - vdolečky, hromady nasmažených řízků a další občerstvení. O hudební doprovod se starala dechová hudba Dolněmčanka.

V Chicagu v USA žije řada rodáků z Dolního Němčí. Mnozí jsou také aktivními členy naší České misie. Dechová hudba Dolněmčanka zde hrála před dvěma roky na Moravském dnu a opět se na ni letos těšíme.

*Z různých pramenů připravil
Mons. Dušan Hladík*

Ze slavnosti 150. výročí posvěcení kostela sv. Filipa a Jakuba v Dolním Němčí

Foto na titulní straně:

*Pohled na kostel sv. Filipa a Jakuba
v obci Dolní Němčí*

3. května - sv. apoštolů Filipa a Jakuba

Vyskytlo se pěkné kvítí,
červené, běličký,
sem leťte, včeličky,
hleďte med z něho vynít,
sem, dobré dušičky,
spatřte ty růžičky.

Slovy, příkladem učili,
nic nezanedbali,
v práci neustali.
Mnoho zlého pocejtili,
však na to nedbali,
víru rozsívali.

Rozličné po rozdělení
země procházeli,
všudy roznášeli
víry křesťanské učení,
dřív přestat nechťeli,
až oba skonali.

Filip po své práci dlouhé,
po mnohé starosti,
bídě a ouzkosti
z nenávisti ďáblův pouhé
přišel jest v rychlosti
k nebeské radosti.

Jat ukrutně od pohanů:
nedlouho čekali,
trápili, svázali,
nevzal žádný pod ochranu;
pouta mu přidali,
vézet ho kázali.

Ven z žaláře vyvedený:
tu hned jako kati
počnou se sápati.
Lid ten hněvem zapálený
nemůže čekatí,
musí ho zedratí.

Náramně tlukouc a bijíc,
nijakž nelitují,
tvář, tělo zbarvují;
že se duše loučí, čijíc,
na kříž zavěšují,
teprv kamenují.

Jakub, jinak Spravedlivý
od židů jmeno měl
pro ctnosti, v nichž se stkvěl,
nad stádem pastýř bedlivý
dnem také noci bděl,
za něj rád umřít chtěl.

Divně židé lahodili,
by Kristu zlořečili;
naopak lid cvičil.
Víc ho tudy popudili,
jak od nich vykročil,
tim vroucněji učil.

Křesťane Pána chválili,
židé se zlobili,
zhůry ho shodili,
krev apoštola vylili,
s sochořem zabili
tak z světa sklídili.

Krev apoštolská, ó Pane,
ať jest k rozmnožení,
bloudícím k spasení.
Dej pro tu, aby křesťané
skrže zlé učení
nebyli svedeni.

Dej, by tak krásné kvítko
vždy se rozmáhalo,
vůně víc vydalo.
Každé křesťanské srdýčko
o to se staralo,
by v ctnosti vzrost bralo.

Adam Michna z Otradovic
Svatořeční muzika z roku 1661

Apoštol Filip

Apoštol Jakub Alfeův

Sochy 12 apoštolů vytvořil Giuseppe Mazzuoli pro Lateránskou baziliku v Římě

Filip pocházel z Betsaidy a patřil mezi učedníky Jana Křtitele. Byl jedním z prvních, kdo šli za Ježíšem a získal i Natanaela, pozdějšího apoštola Bartoloměje, a přivedl ho k Ježíšovi (Jan 1,43-46), byl při nasycení zástupů z pěti chlebů (Jan 6,5.7). Na něho se obrátili pohanští poutníci, když chtěli vidět Mistra (Jan 12,21). Žádal Krista, aby apoštolům ukázal nebeského Otce (Jan 14,8). Synoptická evangelia a Skutky apoštolů uvádějí pouze jeho jméno v seznamu apoštolů. Po seslání Ducha svatého kázal v Malé Asii, poslední léta života hlásal evangelium ve Frýgii. Zemřel ukamenován na kříži v Hierapoli v dnešním Turecku.

Jakub, syn Alfeův, je rovněž jedním z apoštolů jmenovaný v jejich seznamech. V evangeliích je označován jako „bratr Páně“ (byl ve skutečnosti Ježíšovým bratrancem). Jeho matkou byla Marie Kleofášova, která byla mezi ženami stojícími pod křížem Kristovým. Stal se biskupem v Jeruzalémě. Na apoštolském sněmu v letech 49-50 navrhl některé normy pro soužití křesťanů pocházejících ze židovství a z pohanství (Sk 15, 13-21). Je autorem jedné z epištol (Jak 1,1), kde nás učí, že víra bez skutků je mrtvá a podává zprávu o udělování svátosti nemocných (Jak 5, 14-16). Podle historika Josepha Flavie byl roku 62 ukamenován na popud židovského velekněze Annáše II. Slavení dnešního svátku souvisí s posvěcením římské baziliky Dvanácti apoštolů (1. května 570) a přenesním ostatků těchto dvou apoštolů do tohoto chrámu. Kvůli památce sv. Josefa dělníka byl jejich svátek z 1. máje přeložen na 3. května.

Podle Liturgie hodin

LITURGICKÁ ČTENÍ

7. neděle velikonoční - 12.května 2024

1. ČTENÍ - Sk 1, 15-17, 20-26

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se postavil před bratry - bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí - a řekl: „Bratři, muselo se splnit to, co v Písmu předpověděl Duch svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatkli Ježíše. Počítal se totiž k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: 'Ať jeho dům zpustne, nikdo ať v něm nebydlí' a 'jeho úřad ať dostane jiný'. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání.“ Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš - příjmení měl Justus - a Matěje. A takto se modlili: „Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přešel místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patřil.“ Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

2. ČTENÍ - 1 Jan 4, 11-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milování, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespálil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

EVANGELIUM - Jan 17, 11b-19

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvět je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

Seslání Ducha Svatého - 19.května 2024

1. ČTENÍ - Sk 2, 1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze

všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfylie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. ČTENÍ - Gal 5, 16-25

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem. K jakým skutkům vede tělo, je všeobecně známo. Je to: smilstvo, nečistota, chliphnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, strach, závist, opilství, hýření a jiné takové věci. Řekl jsem vám to už dříve a říkám to ještě jednou: lidé, kteří takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království. Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Protože Duch je našim životem, podle Ducha také jednejme!

EVANGELIUM - Jan 15,26-27; 16,12-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Přímlovce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku. Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje: proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

Nejsvětější Trojice - 26.května 2024

1. ČTENÍ - Dt 4, 32-34, 39-40

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi: ptej se od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znamením, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes prikazují, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 14-17

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati

za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s našim duchem to potvrzuje sám Duch Svátý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

EVANGELIUM - Mt 28, 16-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Těla a Krve Páně - 2.června 2024

1. ČTENÍ - Ex 24,3-8

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš přišel a sdělil lidu všechna Hospodinova slova a ustanovení. Lid odpověděl jedním hlasem: „Splníme všechno, co mluvil Hospodin!“ Mojžíš pak všechna Hospodinova slova napsal; časné zrána, pak vstal a postavil pod horou oltář a dvanáct pamětních kamenů podle dvanácti kmenů Izraele. Poslal jinochy z izraelských synů, aby obětovali celopaly a přinesli býčky jako pokojné oběti Hospodinu. Mojžíš vzal polovici krve, vlil ji do obětních misek a zbylou polovici krve postříkal oltář. Pak vzal knihu smlouvy a četl ji nahlas lidu. A oni řekli: „Poslušně splníme všechno, co mluvil Hospodin.“ Potom vzal Mojžíš krev, pokropil lid a řekl: „Hle, to je krev smlouvy, kterou s vámi sjednal Hospodin podle všech těchto slov.“

2. ČTENÍ - Žid 9,11-15

Čtení z listu Židům.

Bratři! Kristus přišel jako velekněz budoucích hodnot: prošel stánkem větším a dokonalejším, který není udělán lidskýma rukama, to je: nenáleží k tomuto stvořenému světu, a vešel jednou provždy do svatyně, ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tím nám získal věčné vykoupění. Jestliže už samo pokropení krví kozlů, býků a popel z jalovice posvěcuje ty, kteří jsou nečistí, k čistotě těla, čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha sám sebe přinesl Bohu jako obět' bez poskvrny, očistí naše svědomí od mrtvých skutků, abychom mohli sloužit Bohu živému. A proto on je prostředníkem nové smlouvy. Svou smrtí dal zadostiučinění za hříchy spáchané v době, kdy ještě platila dřívější úmluva. Tím se povolaným dostává splnění slibu o věčném dědictví.

EVANGELIUM - Mk 14, 12-16. 22-26

Slova svatého evangelia podle Marka.

První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci Ježíše: „Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?“ Tu poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do města a tam vás potká člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním, a kam vejde, řekněte hospodáři: 'Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeřadlo, v kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka? On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátkem a připravenou. Tam nám přichystejte večeři!'“ Učedníci odešli, přišli do města a našli všechno tak, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka. Když jedli, vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: „Vezměte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: „To je má krev, krev nové smlouvy, která se prolévá za všechny. Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plo-

du révy až do toho dne, kdy z nového plodu budu pít v Božím království.“ Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu.

10. neděle v mezidobí - 9.června 2024

1. ČTENÍ - Gn 3,9-15

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Když Adam pojedl ze stromu, zavolal na něj Hospodin Bůh a řekl mu: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, že jsem nahý, a proto jsem se skryl.“ Bůh řekl: „Kdopak ti pověděl, že jsi nahý? Jistě jsi jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst!“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“ Hospodin Bůh se zeptal ženy: „Cos to udělala?“ Žena odpověděla: „Had mě svedl, a tak jsem jedla.“ Tu řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protože jsi to udělal, buď zlořečený mezi všemi krotkými i divokými zvířaty. Budeš se plazit po břichu a žrát prach po všechny dny svého života. Nepřítelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtí hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě.“

2. ČTENÍ - 2 Kor 4,13 - 5,1

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Protože máme téhož ducha víry, jak je řečeno v Písmu: 'Uvěřil jsem, a proto jsem mluvil', věříme i my, a proto také mluvíme. Vždyť víme, že ten, který vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí s Ježíšem i nás a společně s vámi nás postaví před něho. Všecko to se přece děje pro vás: čím více se totiž rozmnoží milost, tím větší počet (lidí) bude potom projevovat vděčnost k Boží oslavě. A proto neklesáme na mysl. Tělo nám sice chátrá, ale duše se den ze dne zmlazuje, neboť nynější lehké břemeno utrpení zjednává nám nad každou míru věčnou tíhu slávy, protože nám neleží na srdci věci viditelné, ale neviditelné. Věci viditelné přece pomínou, ale neviditelné budou trvat věčně. Víme totiž, až bude stržen stan, v kterém tady na zemi bydlíme, že nám Bůh dá obydlí jiné. Ne dům udělaný lidskýma rukama, ale věčný v nebi.

EVANGELIUM - Mk 3,20-35

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vešel do jednoho domu a znovu se shromáždil zástup lidu, takže se nemohli ani najíst. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozum. Učitelé Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, tvrdili o Ježíšovi: „Je posedlý Belzebubem. Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů.“ Zavolal si je a mluvil k nim v podobenstvích: „Jak může satan vyhánět satana? Je-li království v sobě rozdvajeno, takové království nemůže obstát. Je-li dům v sobě rozdvajen, takový dům nebude moci obstát. Jestliže satan vystoupil proti sobě a je rozdvajen, nemůže obstát, ale je s ním konec. Nikdo přece nemůže vniknout do domu siláka a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka napřed nespoutá. Teprve potom mu dům může vylopit. Amen, pravím vám: Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu svatému, nedojde odpuštění navěky, ale bude vinen věčným hříchem.“ To řekl proto, že tvrdili: „Je posedlý nečistým duchem.“ Přišla jeho matka a jeho příbuzní. Zůstali stát venku a dali si ho zavolat. Kolem sedělo plno lidí. Řekli mu: „Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají!“ Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji příbuzní?“ A rozhlédl se po těch, kteří seděli dokola kolem něho, a řekl: „To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 23. dubna 2024

Politické události

Premiér Fiala v USA jednal s prezidentem Bidenem i v americkém Kongresu

Ve dnech 15. a 16. dubna 2024 navštívil předseda vlády České republiky Petr Fiala Spojené státy. V Oválné pracovně v Bílém domě jej přijal v pondělí 15. dubna americký prezident Joe Biden. Oba lídři spolu jednali zejména o strategické, bezpečnostní, obranné a ekonomické spolupráci, energetice, ale i o podpoře českých firem na americkém trhu. Dotkli se i bezpečnostní situace ve světě, zejména válečného konfliktu na Blízkém východě a na Ukrajině. V této souvislosti americký prezident velmi ocenil českou muniční iniciativu.

Prezident Spojených států amerických Joe Biden přivítal premiéra Petra Fialu a ocenil roli České republiky v současné době. Oba státníci se shodli na pokračování pomoci Ukrajině, která se již přes dva roky brání ruské agresi. „Pan prezident Biden ocenil českou muniční iniciativu, bavili jsme se samozřejmě také o situaci na Blízkém východě a souvisejících otázkách,“ přiblížil jednání premiér Petr Fiala, který s americkým prezidentem hovořil také o ekonomických vztazích mezi Českem a Spojenými státy.

„České firmy působí na americkém trhu, investují, zaměstnávají americké občany. Bavili jsme se o možnostech posílení této spolupráce. Bavili jsme se také třeba o potřebě dalších dodávek LNG plynu do Evropy, protože to nám pomáhá zbavit se závislosti na ruských dodáv-

kách plynu. Hlavním tématem v tomto případě byla jaderná energetika,“ uvedl předseda vlády. Česko a USA hodlají spolupracovat například na malých modulárních reaktorech a obnově jaderných kapacit na Ukrajině. „Shodli jsme se, že bude intenzivně pokračovat jednání o smlouvě o spolupráci v oblasti jaderné energetiky,“ dodal Fiala.

Podle českého premiéra bylo jednání velmi přátelské a několikrát byla oceněna jak úroveň vztahů mezi ČR a USA, které jsou nejlepší v historii, tak role Česka v současném mezinárodním prostředí. „Pan prezident Biden opakovaně říkal, jak má Českou republiku rád a popisoval své pocity před 25 lety, kdy se podařilo rozšířit Severoatlantickou alianci o země, mezi něž patřila i Česká republika. Shodli jsme se na tom, že to byl historický okamžik, který byl naprosto zásadní pro bezpečnost Evropy,“ sdělil premiér.

Po jednání v Bílém domě se český premiér přesunul do rezidence velvyslance ČR v USA, kde se setkal s českými krajany a za podporu demokracie a česko-amerických vztahů udělil dceři Milady Horákové Janě Kánské medaili Karla Kramáře. „Po tak těžkém osudu, kterým jste prošla, po tom všem, co se stalo vaší rodině v komunistickém Československu, jste nezanevřela na české země. Naopak. Byla jste nesmírně aktivní, pomáhala jste a dodnes jste jednou z protagonistek česko-amerických vztahů. Nesmírně si toho vážím a děkuji,“ řekl v proslovu předseda vlády.

Pondělní program zahájil český premiér Petr Fiala jednáním v Langley v sídle Ústřední zpravodajské služby CIA, kde jednal s ředitelem Williamem Burnsem společně s národním bezpečnostním poradcem Tomášem Pojarem a ředitelem Úřadu pro zahraniční styky a informace, Bezpečnostní informační služby a Vojenského zpravodajství řešili s ředitelem CIA Williamem Burnsem bezpečnostní situaci ve světě. „Jednání s ředitelem CIA ukazuje vysokou důvěru ze strany Spojených států. Je to také oceněním spolupráce mezi bezpečnostními službami našich zemí,“ okomentoval premiér Petr Fiala.

Druhý den návštěvy USA v úterý 16. dubna začal premiér Petr Fiala návštěvou Hudsonského institutu, který se zaměřuje zejména na otázky spojené s národní bezpečností a zahraničně-politickými tématy. Český předseda vlády vystoupil s projevem, v němž hovořil zejména o transatlantických vztazích, česko-americkém spolenectví, ale také o válce na Ukrajině a o české muniční iniciativě. „Smyslem je najít munici na světových trzích. Vyjednávat o financování a případně koordinovat dodávky na Ukrajinu. Máme know-how, kontakty a zkušenosti. A tuto pomoc dokážeme efektivně organizovat. Jsem rád, že se v tuto chvíli k naší iniciativě připojilo již asi dvacet zemí – od Kanady, Německa a Nizozemska až po Polsko,“ řekl mimo jiné předseda vlády, který také popisoval historickou zkušenost Česka s komunismem a Sovětským svazem.

Následně se premiér Petr Fiala přesunul do Kapitolu, sídla Kongresu Spojených států amerických, kde jednal s předsedou Sněmovny reprezentantů Mikiem Johnsonem,

předsedou Zahraničního výboru Sněmovny reprezentantů Michaellem McCaulem, předsedou demokratické menšiny ve Sněmovně reprezentantů Hakeemem Jeffriesem, předsedou senátního Zahraničního výboru Benem Cardinem, bývalou předsedkyní Sněmovny reprezentantů Nancy Pelosiovou a dalšími kongresmany. Během návštěvy Kapitolu se Petr Fiala zastavil u busty prvního českého prezidenta Václava Havla, kde uctil společně se spolupředsedy neformální skupiny přátel ČR Lloydem Doggettem a Mariem Díaz-Balartem. Těm následně předal stříbrné pamětní mince.

„Každý, s kým jsem v Kongresu mluvil, oceňoval Českou republiku, její přístup, její roli, její muniční českou iniciativu a to, že vlastně relativně malá země z amerického pohledu může hrát tak důležitou roli. Bylo to pro mě potěšující,“ uvedl po jednání v Kongresu premiér, který s kongresmany hovořil také o finančním balíku pomoci pro Ukrajinu, Izrael a Tchaj-wan, který by měla v následujících dnech schvalovat Sněmovna reprezentantů. „Kromě toho jsme se bavili také o česko-amerických vztazích a některých konkrétních věcech, jako je třeba důležitost dodávek LNG plynu. Jde nám velmi o to, aby Amerika dlouhodobě neomezila svoje dodávky plynu do Evropy. Je to pro ČR důležité, abychom byli dál energeticky nezávislí na Rusku a měli dostatek levného plynu v Evropě k dispozici, ale mluvili jsme také o spolupráci České republiky se Spojenými státy v oblasti jaderné energetiky,“ upřesnil Petr Fiala.

Po jednání český premiér položil květiny v diplomatické čtvrti u sochy prvního československého prezidenta T. G.

Masaryka, kde se pozdravil se zástupci Sokola a dalšími Čechy, žijícími v zámorí.

Návštěvu Spojených států zakončil Petr Fiala na gala večeri s významnými osobnostmi a českými a americkými investory. „Česká republika je země, která má Americe co nabídnout, a měl jsem radost z toho, že řada členů Kongresu ví, že české firmy v USA investují, zaměstnávají tisíce Američanů,“ uzavřel premiér.

Podle: <https://vlada.gov.cz>

Kongres ODS

Premiér Petr Fiala se znovu stal předsedou Občanské demokratické strany (ODS). Získal 424 hlasů od 525 přítomných delegátů ostravského 31. kongresu, který se uskutečnil 13. a 14. dubna. Prvním místopředsedou zůstává ministr financí Zbyněk Stanjura, do vedení přibyla Eva Decroix. Premiér prohlásil, že občané České republiky si volí ODS v době krizí.

„Požádal jsem o silný mandát. Dostal jsem silný mandát. ODS si je vědoma toho, jakou má úlohu v České republice. Děkuji, že jste podpořili cestu, kterou jsem nabídl. Nebudou to standardní souboje mezi pravíci a levíci. Bude to boj o budoucí charakter našeho státu,“ řekl Fiala krátce po svém zvolení na adresu blížících se voleb do Evropského parlamentu a sněmovních voleb v roce 2025.

Fiala dostal hlasy od více než osmdesáti procent delegátů. „A to nepochybně je velmi silný mandát. Jsem deset let v čele ODS. Byl jsem zvolen po šesté. Máme za sebou těžké roky ve vládě. Zároveň roky úspěšné. Podpora je mimořádně silná,“ dodal s tím, že vnímá i kritické hlasy, které zaznívají.

„Vláda má splněno šedesát procent svých úkolů. Naše vlá-

da do konce mandátu splní na-prostou většinu toho, co si předsevzala,“ řekl Fiala ve své kandidátské řeči. Vyzdvihl, že se daří snížit zadlužení státu. Restartu ekonomiky nasvědčují všechny ukazatele. Poklesla inflace, ceny energií už několik měsíců klesají. V roce 2024 nastane růst reálných mezd, prohlásil premiér.

Důchodovou reformu vláda prosadí, ať už k tomu dá opozice souhlas, nebo ne. Je to jeden z hlavních slibů vlády, uvedl Fiala. V projevu zmínil projekt Restart Česka, který překlenuje období dvou volebních období a představuje vizi, kterou má premiér. Stavět chce na vzdělání a nových technologiích.

Už dříve Fiala v souvislosti se spekulacemi médií uvedl, že nemá v úmyslu opustit českou politickou scénu. Chce dokončit mandát premiéra a být úspěšný i v dalších sněmovních volbách. „Nevím, kde se tyto úvahy berou,“ řekl ke spekulacím o nástupci Charlese Michela v čele Evropské rady. Úvahy podle něj nicméně svědčí o změně pozice Česka v Evropě, kdy začalo být bráno jako respektovaný a silný partner.

„Občanská demokratická strana je tu pro všechny, kteří si chtějí věřit, kteří chtějí věřit ve své schopnosti,“ prohlásil Fiala.

Podle Stanjury musí v příštích letech pokračovat stabilizace veřejných financí. Ideální je podle něj vyrovnaný rozpočet. Ve volbě 1. Místopředsedy dostal 383 hlasů z 527, které odevzdali delegáti ostravského kongresu.

ODS je podle Stanjury schopná zvítězit ve sněmovních volbách. Největším úkolem v nich bude porazit expremiéra Andreje Babiše a hnutí ANO, sestavit vládu a

v ní získat pozici premiéra.

Kongres vybral i místopředsedy. Jedno místo bylo neobsazené po odchodu pražského zastupitele Zdeňka Zajíčka do čela Hospodářské komory. Vedle všech dosavadních – ministra kultury Martina Baxy, ministra dopravy Martina Kupky a europoslance Alexandra Vondry – se členkou nejužšího vedení ODS stala i první místopředsedkyně poslaneckého klubu Eva Decroix. Místopředseda sněmovny Jan Skopec od svého záměru kandidovat do vedení strany upustil během sobotního odpoledne.

Skopec delegátům řekl, že se chce soustředit především na podzimní krajské volby. Do nich jde jako lídr středočeské kandidátky. Před kongresem získal nominaci pouze z jednoho kraje. Nejvíce nominací, deset, získal Baxa. Osm pak Kupka, po sedmi Decroix a Vondra.

„Ukázali jsme odhodlání pokračovat nebo se do práce nově pustit, v tomto případě mám na mysli Evu Decroix. Vítám Evu mezi námi v předsednictvu a věřím, že budeme s energií dělat vše pro to, abychom byli ještě úspěšnější,“ řekl Fiala k výsledkům hlasování. Celé vedení ODS podle něj získalo silný mandát. „A také potvrzení cesty, kterou ODS jde, je to dobrá zpráva, věřím, i pro občany České republiky, protože ODS nese hlavní vládní odpovědnost za směřování země,“ uvedl.

Decroix podle Fialy už v předešlých stranických funkcích ukázala, že uplatňuje zkušenosti nejen matky, podnikatelky či advokátky, jak zaznělo v jejím proslovu, ale také člověka se zahraničním rozhledem. Nová místopředsedkyně se bude věnovat vnitřnímu fungování strany, uvedl.

ODS podle premiéra musí

lépe komunikovat. Za hlavní úkol považuje, aby lídři ODS přesvědčili voliče, že občanští demokraté zvolili dobrou cestu „pro všechny, kteří si věří, ale věří si i navzájem i ve společnosti“. „Nutnou podmínkou svobody je odpovědnost, nabízíme, že stát vytvoří lidem podmínky, aby mohli utvářet život podle svých představ,“ řekl Fiala. Připomenul, že na sjezdu několikrát zaznělo slovo kapitalismus a výzva se za něj nestydět.

Do Ostravy se sjelo 525 delegátů, dvoudenní akci pojímají jako začátek na cestě k sněmovním volbám v roce 2025. ODS v průzkumech preferencí drží druhé místo s odstupem za opozičním ANO expremiéra Andreje Babiše.

Na kongres přijali pozvání i všichni vicepremiéři jako reprezentanti koaličních partnerů ODS ve vládě. Fiala je zastáncem pokračování spojení s KDU-ČSL a TOP 09 v koalici SPOLU.

ODS vede Fiala deset let, a pokud dokončí získaný mandát, bude v čele strany déle než její zakladatel Václav Klaus, který ODS řídil od roku 1991 do roku 2002.

Po volbě místopředsedů plánovali organizátoři kongresu hovořit o evropských volbách a vládním angažmá strany, večer pak měla přijít na řadu obecná diskuse. V neděli 14. dubna kongres pokračoval v diskusi, na programu byla také volba členů širšího vedení a představení organizace Mladých občanských demokratů.

Konference SPD

Konference SPD, která se konala v Praze v sobotu 13. dubna, nepřinesla žádné personální změny, jen dále prohloubila srůstání opozičního hnutí s myšlenkovými světy dvou posledních hlav státu Václava Klause a Miloše

Zemana. Od té doby, co se bývalí prezidenti rozkmořili se svými stranami, ODS a ČSSD, podporovali různé tuzemské politické subjekty, až nakonec společně zakotvili u SPD a přihlásili se o víkend k její podpoře. Jeden osobní přítomností, druhý zdravicí.

Tomio Okamura a Radim Fiala povedou SPD i v dalších třech letech, na sobotní konferenci je zvolili delegáti hnutí. Budou tak pokračovat ve funkcích předsedy a jediného místopředsedy, v nichž jsou již od založení SPD v roce 2015.

Pozice obhájili i zbylí členové pětičlenného předsednictva – europoslanec Ivan David a poslanci Radek Rozvoral a Radovan Vich.

V této oblasti k žádnému překvapení nedošlo, sobotní konference sněmovního opozičního hnutí ale získala záštitu hned dvou českých exprezidentů.

Přestože se ve stejný den konal kongres ODS, tedy strany, kterou zakládal, vybral si ve své zdravici Václav Klaus SPD. Osobně se nemohl zúčastnit, na dálku ale setkání pozdravil a podpořil ji pro červnové volby do Evropského parlamentu.

„U nás bývalo zvykem význam ‚evropských‘ voleb podceňovat, což je velká chyba, i když jejich výsledek zásadním způsobem Brusel a Evropu nezmění. Přesto by tyto volby měly vyslat jasný vzkaz o naší silné nespokojenosti s poměry v Evropské unii,“ uvedl a doplnil, že je rozhodnou „naši“ voliči.

Klausův příklon souvisí s tím, že chce SPD cílit na zklamané voliče ODS. Jak nastínil Radim Fiala, o tyto voliče se hnutí otevřeně hlásí.

„Dlouhodobý politický program je pravicový. ODS se v poslední době hodně liberali-

zuje a posunuje směrem do středu. SPD určité chce dát voličům i bývalým voličům ODS alternativu, určitou konzervativní možnost,“ představil taktiku.

Podle sociologa Tomáše Kosteckého ze Sociologického ústavu Akademie věd je ze všech výzkumů jasně vidět, že SPD oslovuje především nespokojené lidi. „Volici ODS a SPD jsou v něčem podobní, jsou to spíše muži, spíše lidé středního věku, ale liší se hlavně v tom, jak hodnotí celkovou situaci. Volici SPD jsou výrazně nespokojení a volici ODS spíše spokojení.“

Druhý z bývalých prezidentů, Miloš Zeman, na konferenci do pražského Hotelu Duo přijel osobně.

„Nejste extremisté, jste radikální. Extremismus znamená bezvýznamnost, být na okraji, být téměř mimo. V naší zemi je několik politických stran, které jsou extremistické, ale vy to nejste,“ prohlásil.

V projevu dále zmínil, že by v budoucí vládě rád viděl SPD po boku ANO. „Jako občan si přeji v parlamentních volbách vládní koalici hnutí ANO a SPD,“ uvedl.

Budoucí vládní spolupráci obou hnutí ale dle něj brání jednak to, že SPD nedostatečně podpořilo Babiše v loňské prezidentské volbě, ale i to, že SPD trvá na tom, že chce opustit Evropskou unii. To je ale pro ANO nepřekročitelná červená čára.

„Kdybychom chtěli jít do vlády s někým z pětikoalice, tak bychom museli dělat kompromisy s tím, co dělá vláda dnes a to tedy rozhodně nechceme. Takže jasně říkám, že náš nejbližší koaliční partner je hnutí ANO,“ prohlásil místopředseda SPD Fiala.

Jak před časem uvedl politolog Jiří Pehe, Klaus i Zeman

se stali spojenci politických extremistů.

„Pozitivní politické dědictví oba postupně prošťurovali jak svéráznými pojetími prezidentské funkce, tak postupným příklonem k politickému extremismu,“ popsal.

Ze Slovenska

Novým prezidentem Pellegrini. Korčoka porazil s velkým rozdílem

Předseda Národní rady a strany Hlas-SD Peter Pellegrini získal v druhém kole slovenských prezidentských voleb 53,12 procent hlasů, jeho oponent Ivan Korčok 46,87. Diplomát prohru uznal a Pellegrinimu poblahopřál k vítězství. Rozhodující hlasování se konalo 6. dubna, účast dosáhla 61 procent, a byla tak druhá nejvyšší od roku 1999. Do funkce zvolený kandidát nastoupí v polovině června, kdy skončí mandát Zuzany Čaputové.

Současná prezidentka se připojila ke gratulacím. „Důležité je, aby od momentu zvolení nový prezident působil tak, aby se žádná část společnosti necítila poražena,“ prohlásila. Sama znovu nekandidovala, rozhodnutí zdůvodnila náročností funkce a nedostatkem sil.

Pellegrini zdůraznil, že bude provládním prezidentem a hodlá udělat vše, aby se země nedostala do ozbrojeného konfliktu. „Budu se snažit, aby Slovensko zůstalo na straně míru, a ne na straně války,“ prohlásil ve spojitosti s rezervovaným postojem vládní koalice k vojenské pomoci Ukrajině, která od února 2022 čelí ruské invazi.

Aby mohl v červnu nastoupit do prezidentské funkce, vzdal se Pellegrini dva dny po svém vítězství poslaneckého mandátu. Ve slovenské politice působí osmačtyřicetiletý rodák

z Banské Bystrice dlouhodobě. Od roku 2000 byl členem strany Směr-SD, v roce 2020 z ní kvůli sporům s předsedou Robertem Ficem vystoupil a založil Hlas-SD. Dosud byl premiérem, dvakrát předsedou a jednou místopředsedou Národní rady a čtyřikrát ministrem.

Pellegriniho podle očekávání podpořily kromě jeho Hlasu i další vládní strany Směr-SD a SNS. Korčok naopak získal podporu opozice. Právě Pellegriniho blízkost k současné vládě vyvolává obavy části slovenské populace, které vadí, kam Slovensko pod Ficovým vedením směřuje.

Tímto tématem se zabýval v kampani i Pellegriniho neúspěšný protikandidát. V povolebním projevu zmínil oponentovu netransparentní kampaně a zneužívání strachu z války. „Respektuji výsledek a mám radost z vysoké volební účasti. Realitou ovšem je, že se má stát prezidentem Slovenské republiky přes neférovou kampaně a porušování pravidel,“ řekl diplomat. „Peter Pellegrini byl tváří kampaně, která šířila po Slovensku strach,“ prohlásil.

V prvním kole zvítězil Korčok nad Pellegrinim s překvapivým náskokem více než pěti procentních bodů, třetí byl se ziskem 11,75 procenta hlasů bývalý předseda Nejvyššího soudu Štefan Harabin. V druhém kole předpovídaly průzkumy těsný souboj. Výsledek z 23. března Pellegrini zvrátil díky podpoře maďarských voličů Krisztiána Forróa a vyšší volební účasti zvláště v chudších regionech. Celkem zvítězil v 61 regionech, Korčok získal většinu v 18 okresech, nejvíce příznivců si našel ve velkých městech, konkrétně v Bratislavě, Popradu, Prešově a Košicích.

Ekonomika

Dluh Česka vzrostl v prvním čtvrtletí na rekordních 3,22 bilionu korun

Český státní dluh se v letošním prvním čtvrtletí zvýšil o 109,9 miliardy korun na rekordních 3,221 bilionu korun. Informovalo o tom ministerstvo financí ve čtvrtletní zprávě o řízení státního dluhu Česka. Na každého Čecha tak teoreticky připadá dluh 295 480 korun. Mira zadlužení stoupla na 43,6 procenta hrubého domácího produktu (HDP) ze 42,4 procenta v roce 2023.

Za nárůstem dluhu je podle ministerstva financí zejména prodej státních dluhopisů v prvním čtvrtletí za účelem

průběžného krytí schodku státního rozpočtu, který ke konci března dosáhl 105 miliard korun.

Za posledních pět let se zadlužení Česka téměř zdvojnásobilo, respektive zvýšilo o téměř 1,5 bilionu korun, řekl analytik Banky Creditas Petr Dufek. V poměru k HDP situace vypadá podle něj mnohem příznivěji.

Důvodem je nicméně vysoká inflace, která loni zajistila růst nominálního HDP, i když reálně ekonomika propadla. Na konci letošního roku dluh státu nejspíš překoná hranici 3,3 bilionů korun a bude odpovídat zhruba 44 procentům HDP, odhadl.

Letos v prvním čtvrtletí se

dynamicky prodloužila průměrná doba do splatnosti vydávaných střednědobých a dlouhodobých státních dluhopisů. Prodal se totiž státní dluhopisy na primárním a sekundárním trhu v hodnotě 78,7 miliardy korun s průměrnou zbytkovou dobou do splatnosti 11,2 roku, což je o 2,7 roku více než ve stejném období v roce 2023 a o 2,1 roku více než za celý rok 2023, uvedlo ministerstvo.

V prvním čtvrtletí 2024 byly prodány na primárním trhu korunové střednědobé a dlouhodobé státní dluhopisy ve jmenovité hodnotě 76,4 miliardy korun. Na sekundárním trhu se prodaly korunové střednědobé a dlouhodobé státní dluhopisy

ve jmenovité hodnotě 2,3 miliardy korun. Průměrný výnos nově prodaných fixně úročených státních dluhopisů činil 3,8 procenta.

Státní dluh je tvořen dluhy vlády a vzniká především hromaděním schodků státního rozpočtu. Financován je pokladními poukázkami, státními dluhopisy, přímými půjčkami nebo půjčkami od Evropské investiční banky.

Kurzovní listek

22. 4. 2024 (střed)

EUR, 1	25,275
Kanada, 1	17,318
USA, 1	23,761

Podle:

*<https://carolina.fsv.cuni.cz>
a dalších zpráv z internetu
připravila Dominika Brabcová*

Divadlo BOHEMIA – Chicago

Vás srdečně zve na vzpomínkové

SETKÁNÍ K 20. VÝROČÍ

**založení novodobého CS divadla v Chicagu
(původně divadlo DECH)**

v pátek 17. května 2024 od 6:30 pm

CAFE PRAGUE

6710 W. Belmont Ave., Chicago, IL 60634

(Belmont/Oak Park)

Promítání naší první divadelní hry ze 14. května 2004

DIVOTVORNÝ HRNEC

bude v 7:30 pm

Vstup: Dobrovolný

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Za rok 2022 v církvi přibýlo 14 milionů katolíků

Nejnovější církevní statistika ze začátku dubna se věnuje letům 2021 a 2022. Přestože poklesl počet kněží a seminaristů, církev se rozrůstá, především v Africe a Asii.

Podle posledních dostupných údajů se počet pokřtěných katolíků zvýšil přibližně o 1 %, tj. o 14 milionů a vzrostl z 1,376 miliardy z roku 2021 na 1,390 miliardy v roce 2022. Nejvyšší nárůst katolíků zaznamenala Afrika (3 %), nižší nárůst zaznamenala Amerika (0,9 %) a Asie (0,6 %). V Evropě se počet katolíků nezměnil, zůstává přibližně na čísle 286 milionů.

V církvi ubývá kněží a seminaristů, jáhnů ale přibývá. Počet kněží pokračuje v klesajícím trendu již od roku 2012. Meziročně ubylo 142 kněží (ze 407 872 na 407 730). Zatímco na ostatních kontinentech povolání stagnují nebo klesají, více kněží bylo vysvěceno v Africe (o 3,2 % více) a Asii (o 1,6 % více). V Americe čísla zůstala stabilní, v Evropě poklesla o 1,7 %.

Celosvětově také ubylo seminaristů, na kněžství se připravuje o 1,3 % méně kandidátů. Tento pokles je nejvýraznější v Evropě (o 6 % méně), kde je od roku 2008 zaznamenána krize povolání. Méně seminaristů se připravuje v Americe (o 3,2 % méně) a v Asii (o 1,2 % méně). V Africe ale v roce 2022 seminaristů přibýlo (35 000), stejně tak v Asii (30 000) a Americe (27 000). Evropa, která tvoří téměř 10 % světové populace, zaznamenala pouze 14 461 nových seminaristů.

Situace ve farnostech však vypadá nadějněji. Čísla vykazují výrazný nárůst stálých jáhnů, v letech 2021–2022 se zvýšil o 2 %. Celosvětově jich přibýlo 974.

Meziročně se zvýšil počet biskupů, a to o čtvrtinu (z 5 340 na 5 553 biskupů), nejvíce biskupů bylo vysvěceno v Africe a Asii. V Severní a Jižní Americe zůstalo biskupů stejně, tj. cca 2 000, v Evropě počet biskupů mírně poklesl o necelé 1 %.

Řeholníků a řeholnic bez započtení kněží ubylo o 360 (z 49 774 na 49 414). Počet řeholních povolání vzrostl v Asii a Americe, nejvýraznější nárůst zaznamenala Asie. Ačkoli řeholnic je téměř o 50 % více než kněží, také jich ubylo, v roce 2022 konkrétně ubylo 10 000 řeholních sester. Afrika však zaznamenala 1000 nových řeholních povolání, jihovýchodní Asie 200.

Kněžská a jáhenská svěcení v roce 2024

V roce 2024 se v Čechách, na Moravě a ve Slezsku uskuteční celkem 12 kněžských a 5 jáhenských svěcení.

V pražské arcidiecézi přijmou kněžské svěcení v klášteře na Strahově Marian Šárovec z řádu premonstrátů a na Svaté Hoře u Příbrami Pavel Hudousek z kongregace redemptoristů. V katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze přijme jáhenské svěcení Jan Hála.

V českobudějovické diecézi bude na kněze vysvěcen Vojtěch Razima a na jáhna Lukáš Houška.

V královéhradecké diecézi budou na kněze vysvěceni Michal Šramko a Jan Pecháček a na jáhna František Zloh.

V plzeňské diecézi přijme v Plasích kněžské svěcení oblát Oto Medvec.

Na Moravě v olomoucké arcidiecézi budou vysvěceni diecézní kněží Josef Kvapilík a Václav Slivka a karmelitán Dominik Norbert Smeja. Jáhenské svěcení přijmou Josef Záboj a Daniel Vychodil.

V brněnské diecézi kněžské svěcení přijmou Lukáš Janoušek, Milan Pazdera a Daniel Martinek.

V ostravsko-opavské diecézi bude na kněze vysvěcen Vojtěch Buchta.

Doprovázejme novokněze i jáhny svými modlitbami a prosme dál za nová kněžská a řeholní povolání.

Tragická nehoda ve Spišském Podhradí na Slovensku

Během diecézního setkání mládeže ve Spišské Kapitule na Slovensku v sobotu 6. dubna 2024 došlo k tragédii, která způsobila smrt tří mladých dívek a mnohočetná zranění. Příčinou nehody byl autobus, který převážel čtyřicet mladých lidí na setkání mládeže ve Spišském Podhradí, zastavil nedaleko vstupu do Spišské Kapituly. Část pasažérů vystoupila a shromáždila se před autobusem, aby mohli přejít přes cestu. Právě v ten moment se vozidlo, jehož řidič seděl za volantem, z neznámých důvodů rozjelo a narazilo do několika lidí. Dvě dívky zemřely na místě, třetí v nemocnici. Kromě toho si tragédie vyžádala několik zraněných, včetně jedné dívky, která musela podstoupit operaci, zřejmě bude trvale postižena.

Místo plánovaných aktivit se přibližně 1600 mladých spolu s diecézním biskupem Mons. Františkem Trstenským a mnoha kněžskými setkali v katedrále sv. Martina, kde se při eucharistické adoraci a následně mši svaté modlili za zesnulé dívky a další zraněné a také za příbuzné a přátele všech pozůstalých.

Ve středu 10. dubna se konal pohřeb zemřelých dívek v řeckokatolickém chrámu Matky ustavičné pomoci ve Staré Ľubovni. Sešly se stovky lidí. Mši sv. vedl biskup Trstenský. „Zvu vás k víře, naději a lásce. Křehkost života nám ukazuje, jak důležité jsou lidské vztahy. Milí rodiče, když přijdou náročné chvíle a bolestné vzpomínky, prostě dobrého Pána o světlo a sílu. On vám je dá,“ řekl ve své promluvě. Kromě toho připomněl, že dívky byly maturantky a chystaly se na vysoké školy. Sedmnáctiletá Lucie si přála být lékařkou a milovala recitování. Jen několik dní před nehodou zvítězila v okresní soutěži Hviezdoslavov Kubín. Její sestřenice, osmnáctiletá Sofie, se rozhodla mezi profesí právničky a učitelky. Byla to energická dívka a vynikající studentka. Se svým výjimečným hlasem vyhrála desítky soutěží. Třetí zesnulou byla sedmnáctiletá Katka, která se také chystala na studium medicíny. Milovala umění, přírodu a sport. Byla členkou parlamentu mládeže ve středisku volného času a ráda dobrovolničila. Podle ředitele církevního gymnázia Pavla Chmeliara byly všechny dívky výjimečné. „Byly skromné a nenápadné. Šestý duben bude pro školu památným dnem,“ zmínil.

Po skončení mše sv. prošel pohřební průvod kolem základní školy, kterou dívky navštěvovaly a poté zamířil na hřbitov. Tam následovalo uložení zesnulých do hrobů.

Podle: www.cirkev.cz
www.denik.cz

Úřadu olomouckého arcibiskupa se ujal Mons. Josef Nuzík

Apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo předává novému olomouckému arcibiskupovi Mons. Josefu Nuzíkovi berlu – symbol pastýřské služby

Při slavnostní bohoslužbě, která se v sobotu 13. dubna 2024 dopoledne uskutečnila v katedrále sv. Václava, se patnáctým olomouckým arcibiskupem a moravským metropolitou stal Mons. Josef Nuzík.

Katedrála i prostor před ní se začaly zaplňovat již od ranních hodin. Událost významnou pro celou moravskou církev si nenechalo ujít téměř tři a půl tisíce lidí, většina z nich přitom přicestovala v rámci organizovaných farních skupin s téměř dvěma stovkami kněží. Přítomno bylo rovněž třiatdacet biskupů z ČR i okolních zemí, kanovníci metropolitní kapituly, děkani olomoucké arcidiecéze nebo představení mužských i ženských řádů. Pozvání rovněž přijali zástupci veřejného života – ministři, poslanci, senátoři nebo hejtmani – a akademické obce, ředitelé Charit a církevních škol na území arcidiecéze, představitelé arcibiskupských společností a zástupci nekatolických církví. A více než sto míst zaplnili také příbuzní arcibiskupa Nuzíka, který pochází z jedenácti sourozenců.

V úvodu bohoslužby pozdravil shromážděné apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo a poté vyzval k přečtení papežské buly, kterou byl Josef Nuzík 9. února jmenován olomouckým arcibiskupem. Po skončení pak novému arcibiskupovi předal berlu olomouckých arcibiskupů a doprovodil ho k předsednickému křeslu, na které Josef Nuzík usedl na znamení převzetí svěřeného úřadu.

Ve své promluvě arcibiskup Nuzík připomněl, že se stává do řady svých předchůdců, která začíná v 9. století u prvního moravského arcibiskupa sv. Metoděje a tvoří ji 69 dochovaných jmen. „Připomíná mi to, že dostávám posláni ke službě v této době,“ upozornil a vzpomněl na svého přímého předchůdce, arcibiskupa Jana Graubnera, který před více než třiceti lety obnovoval a budoval život církve poznamenaný komunistickým režimem. „Děkuji tobě, otče arcibiskupe Jene, i vám všem, bratři, za vaše dílo, díky němuž máme na co navazovat,“ dodal.

Na často pokládanou otázku, co chce v čele olomoucké arcidiecéze především dělat, pak nabídl odpověď: ne kritizovat a naříkat, ale v duchu svého biskupského hesla hlásat radostnou zvěst – evangelium, jak to Ježíš chtěl po svých učednících. „Evangelium nám ukazuje na štěstí, které bychom hledali na jiném místě, a ono je právě zde,“ zminil arcibiskup Nuzík s odkazem na titul knihy francouzského autora Jacquese Philippa „Štěstí, kde ho nečekáš“ a pokračoval: „Nebojme se spojovat s životem víry právě pojem štěstí. Potěšilo mě, že v bule papeže Františka, kterou oznamuje své rozhodnutí o mém jmenování, jsou slova: ‚Bůh založil pro věčnou spásu člověka církev. V ní mohou všichni, kteří hledají Pána, nacházet pravé štěstí a duševní klid.‘ Není to dobrá zpráva?“ Hlavní úkol působení v čele olomoucké arcidiecéze proto podle arcibiskupa Nuzíka bude společně se všemi svědčit společnosti a světu o Bohu, který „působí tak, že se nenecháme ovládnout malomyslností... milosrdně pomáhá a umí zazářit i v našem lidském srdci... a dává poklad víry, i když jsme nádoby hliněné“. Tak o něm svědčili také jeho předchůdci: Antonín Cyril Stojan, který postavil svůj život na tom, jak být lidem blízkou, nebo nekrvavý mučedník komunismu Josef Karel Matocha, který prožil jedenáct let v internaci, a přece vyznával: „Zůstává mi milost Boží.“

„V písni sourozenců Ulrychových se zpívá: ‚Kam nás vede tahle cesta k obzoru se kroutící, jsme tu na ní jednom chodci, nebo poutníci?‘“ zminil arcibiskup Nuzík v závěru své homílie a uzavřel ji slovy: „Kdo by nechtěl být poutníkem k velkému cíli? Ať nám všem Bůh dnešní slavnosti přispěje k tomu, abychom se stávali poutníky k velkému cíli, který je u něho!“

V závěru bohoslužby přijal nový olomoucký arcibiskup gratulaci a přání do přebírané služby od svého předchůdce, dnes pražského arcibiskupa Jana Graubnera, i od zástupců diecézních kněží, řeholních osob a obyvatel arcidiecéze v čele se spoluřodáky ze Strání.

Všem shromážděným pak oznámil, koho si vybral za svého generálního vikáře, tedy zástupce a nejbližšího spolupracovníka. Tento úřad bude od nynějška zastávat Ladislav Švirák, farář katedrální farnosti sv. Václava, děkan olomouckého děkanátu a probošt Metropolitní kapituly u sv. Václava.

Po skončení slavnostní bohoslužby se pozvaní hosté odebrali do Arcibiskupského paláce k pohoštění, které pro ně připravila rodina arcibiskupa Nuzíka společně se zaměstnanci arcibiskupství a jeho dceřiných společností – Arcibiskupských lesů a statků Olomouc, Metropolitní kapituly u sv. Václava, Kristýna Služebníka, Arcibiskupského zámeckého vína nebo arcibiskupských farem – spolu se sýrárnou Brazzale a řeznictvím Váhala. Občerstvení ale bylo připraveno také pro všechny další účastníky slavnostní bohoslužby.

Odpoledne od 14.00 měli všichni lidé možnost pozdravit se s novým olomouckým arcibiskupem v prostoru vedle katedrály. Souběžně v kostele Panny Marie Sněžné probíhala modlitba chval a od 15.00 adorace s požehnáním. Program pak v 16.00 hodin uzavřel varhanní koncert v kostele sv. Mořice. Arcidiecézní muzeum, které sídlí vedle katedrály a u příležitosti uvedení nového arcibiskupa nabídlo po celý den vstup zdarma do všech výstav.

Homilie arcibiskupa Jana Graubnera k Pochodu pro život

Přinášíme homilii, kterou pronesl pražský arcibiskup Jan Graubner během mše svaté v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, jež se konala 6. dubna při příležitosti Pochodu pro život

Sestry a bratři, drazí rodiče a milé děti, milá mládeži,

je krásné, že Velikonoce, které slavíme už celý týden, můžeme dnes společně završit touto slavností rodin. Velikonoce jsou především o lásce, o lásce Boha k člověku, kvůli kterému se sám Bůh stal člověkem.

Vzal na sebe všechny lidské viny a ukázal nám lásku až do krajnosti, když pro naši záchranu přinesl na kříži smírnou oběť. Pak vstal z mrtvých, protože láska vítězí i nad smrtí, tak jako vítězí nad zlem.

Z evangelia jsme právě slyšeli, že po svém zmrtvýchvstání se Ježíš ukázal řadě lidí. Když to vyprávěli ostatním, nechtěli jim věřit. Přesto dostali úkol: *Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!*

Ano, velikonoční radost se nemůže skrývat, či nechávat sobecky jen pro sebe. Kdo má opravdovou radost, ten ji rozdává všem kolem. Děcka, to přece znáte všichni. Když jste plné radosti, tak ji musíte rozdávat, abyste nepraskly. To platí i o radosti z Boha, o radosti z přátelství Pána Ježíše. Ano, dnes říká Pán Ježíš každému z nás, kdo Ježíše zná, aby o něm vyprávěl těm, kdo Ježíše neznají. To je úkol nejen na dnešek, ale na celý život.

A nesmíme se nechat odradit jako se nenechali odradit Petr a Jan, o kterých jsme slyšeli v prvním čtení. Když dostali od velerady zákaz mluvit o Ježíšovi a v jeho jménu, řekli: *Sudťe sami, zda je to před Bohem správné, abychom poslouchali více vás než Boha. Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli.* Tak můžete všude vyprávět i o dnešním krásném setkání s Ježíšem, který je uprostřed nás.

Papež František v knize *Amoris Laetitia* (česky *Radost z lásky*) mluví o různých vyjádřeních velikonoční víry, například ukazuje na společnou modlitbu v rodině, která je *přednostní prostředek vyjádření a posílení velikonoční víry... chvíle modlitby může rodině přinést velmi mnoho dobra. Společná cesta modlitby dosahuje vrcholu ve společné účasti na Eucharistii* (AL 318), na mši svaté, o které říkáme, že je zpřítomněním kalvárské oběti a Nové smlouvy.

Drazí manželé, každá vaše společná účast na mši svaté vám může připomenout nejen Velikonoční smlouvu o našem vykoupení, ale taky vaši manželskou smlouvu, do které vstoupil Bůh svým požehnáním. A když oba přijímáte Eucharistii, je to On, který vás oba naplňuje, sjednocuje a dává schopnost ke vzájemné lásce, která dokáže milovat vždy nově a překonávat překážky. Kdo chce lásku dávat, musí ji taky dostávat, musí čerpat. Když přijímáte Boha, máte v sobě vždycky dost důvodů k lásce, protože On je Láska.

Když rodina přijímá druhé a vychází jim vstříc, zejména chudým a opuštěným, je znamením a svědkyní mateřství církve, na kterém se podílí (AL 324), říká papež a my dodáme, že to platí i pro ty, kteří jsou třeba světsky bohatí, ale chudí na víru. Znam některé konvertity, kteří uvěřili právě proto, že je přijala věřící rodina tak, že poprvé zakusili oblažující přítomnost Boha a změnilo jim to život.

Rodina je první škola lidských hodnot, kde se člověk učí správně užívat svobodu. Některé sklony se rozvíjejí v dětství a zakoření se tak hluboko, že přetrvávají celý život jako vnitřní náklonnost k některým hodnotám nebo jako přirozený odpor kurčutým způsobům jednání. Mnozí lidé jednají určitým způsobem, protože považují za správný způsob jednání to, co si osvojili v dětství: Tak mě to naučili, nebo, tak jsme to dělali doma.... (275n), říká j.

Papež ukazuje taky na nesmírnou cenu správné sexuální výchovy, která chrání zdravý stud. *Je to přirozená obrana osoby, která si chrání svůj vnitřní život a brání se být považována za pouhý předmět. Sexuální výchova nesmí být jen o ochraně proti nechtěnému dítěti, jako by ono bylo nepřítelem, ale musí být školou skutečné lásky.*

Je neodpovědné zvát dospívající mládež ke hře s jejich tělem a touhami, jako by už měli zralost, hodnoty, vzájemný závazek a cíle, které jsou vlastní manželství. Tak se jen lehkovážně povzbuzují k tomu, aby používali druhou osobu jako předmět, na kterém si kompenzují své nedostatky...

naopak je třeba učit je cestě k projevům lásky, vzájemné péče, uctivé něžnosti, komunikaci s bohatým obsahem (283).

A všimněme si ještě jedné věci. V dnešním uspěchaném světě jsme v nebezpečí přenášení digitálního rychlého tempa do všech oblastí života. Proto je důležité se naučit čekat, například: *odložit touhu neznamená ji odmítnout, ale prostě pozdržet její uspokojení*. Když nenaučíme děti, že na některé věci je třeba čekat, stanou se bezohlednými. Neumět čekat a chtít všechno hned, je neřest, která oslabuje svobodu. Kdo se naučí některé věci odložit, vyčkat na vhodnou dobu, naučí se ovládat sám sebe, nebýt otrokem instinktů. Podobně je důležité nést zodpovědnost za sebe. Tím vzroste zdravé sebevědomí i respekt ke svobodě druhých (275). Papež František tak uvádí celou řadu témat důležitých pro výchovu dětí v rodině, protože rodinu považuje za zásadně důležitou pro budoucnost církve i společnosti.

A já chci v této chvíli poděkovat všem rodičům, kteří se snaží o výchovu dětí, kteří respektují právo dětí na stabilitu domova, na lásku otce i matky, na rozvoj jejich talentů, mezi něž patří i vrozený talent být mužem či ženou. Jako se snažíme dětem mimořádně nadaným na hudbu či sport zajistit dobré trenéry na rozvíjení jejich talentů, tak je třeba věnovat skutečnou péči rozvoji talentu být mužem či ženou u všech dětí.

Nikdy nesmíme zapomínat na právo dětí poznat Boha. Jako jsme posláni hlásat zmrtvýchvstalého Krista světu, tak musíme myslet především na vlastní děti a jejich právo poznat Boha a rozvinout osobní přátelství s Kristem, vrůst do společenství církve. Jinak ponese se spoluvinu, když budou trpět samotou, opuštěností či depresemi. Existují nezaviněné nemoci, ale u mnohých současných by se nemusela rozvinout řada nemocí, kdyby žili zdravě. Ke zdravému způsobu života musíme však počítat nejen zdravou stravu, životosprávu a životní prostředí, ale i zdravé vztahy a zdravý duchovní život, zdravé morální prostředí. Moc prosím, pomozte všem dětem se zapojit do živého společenství víry jejich vrstevníků. Pokud to není možné u vás v obci, vezte je jinam. Účast na společenství vrstevníků a spoluodpovědnost za jeho vedení je nejlepším nástrojem výchovy dobrých křesťanů a občanů.

Bůh vám pomáhá. A ještě jednou: Díky!

Podle www.cirkev.cz

* * *

Pochod pro život je shromáždění pořádané Hnutím Pro život ČR za zlepšení podmínek pro ženy a rodiny, které počaly nečekaně dítě s cílem předcházet umělým potratům na žádost. V letech 2000 až 2014 se jednalo především o protestní akce proti umělým potratům, v pozdějších letech organizátoři zdůrazňují sociální pomoc těhotným ženám, které se cítí být nuceny k podstoupení potratu.

6. dubna 2024 v Praze proběhl letošní národní Pochod pro život. Zúčastnily se ho stovky lidí včetně pražského arcibiskupa Jana Graubnera, emeritního arcibiskupa Dominika Duky a olomouckého pomocného biskupa Antonína Baslera.

Pochod pro život jde z Hradčanského náměstí do Nerudovy ulice

Po sv. mši obětované za nenarozené děti v katedrále sv. Víta, kterou celebroid v 11:00 pražský arcibiskup Mons. Jan Graubner spolu s pomocným biskupem olomouckým Antonínem Baslerem, plzeňským emeritním biskupem Františkem Radkovským a kněžími, kteří přišli akci podpořit, se účastníci odebrali na Hradčanské náměstí, odkud se po polední přestávce vydal průvod ve 14:00 pražskými ulicemi k Václavskému náměstí. Pochodu se zúčastnily stovky lidí. Většinou to byly mladé rodiny s dětmi i mladí lidé, vládla klidná, radostná atmosféra. Když se chystali přejít přes most Legii k Václavskému náměstí, most byl zablokovaný odpůrci Pochodu pro život.

Organizátoři protestu uvedli, že Prahou budou procházet "klerofašisti z Hnutí pro život, kteří se cynicky zaštiťují životem, ale ve skutečnosti jim jde o omezování reprodukčních práv a prosazování ultrakonzervativní agendy ve veřejném prostoru." Odpůrci pochodu, kterých bylo kolem pěti set, blokovali most asi 2,5 hodiny. Posedali si na zem, dva z nich se dokonce spustili na lanech z mostu přímo nad Vltavu. Nemohli projít účastníci pochodu, ani místní občané, ani turisté, dokonce tudy nemohli projet ani hasiči, kteří byli voláni k zásahu na Malé Straně. Policie vyzývala protestující, aby most, přes který měl projít průvod řádně ohlášeného shromáždění, opustili. Výzvy ale neuposlechli, a tím se podle policejního mluvčího dopouštěli protiprávního jednání. Někteří pak byli policií legitimováni a pět jich bylo zajištěno.

Pochod pro život pak byl přesměrován přes sousední Jiráskův most, čímž se cesta prodloužila asi o 2 kilometry. Účastníkům to však nevadilo a někteří se začali klidně modlit růžencem. Pochod vyvrcholil na Václavském náměstí v 16:30, kam též dorazil arcibiskup Jan Graubner. Účastníci na závěr zazpívali Svatováclavský chorál a Českou hymnu a poděkovali za součinnost policii. Odpůrci opět přihlíželi ze stran a projevy narušovali hlukem.

Účastníkům pochodu už na Hradčanském náměstí poděkoval za odvahu kardinál Dominik Duka. "Demokracie bez zbožnosti, slušnosti, tolerance a vzájemného dialogu nemůže existovat," řekl s tím, že to mají účastníci pochodu vzkázat těm, kteří si pleťou demokracii s něčím jiným.

Podle www.ceskenoviny.cz a dalších zdrojů

Uplynulo 50 let od smrti kardinála Štěpána Trochty

Kardinál Štěpán Trochta

(* 26. března 1905 Francova Lhota † 6. dubna 1974 Litoměřice)

Štěpán Maria kardinál Trochta, SDB (* 26. března 1905 Francova Lhota † 6. dubna 1974 Litoměřice) byl český katolický biskup a řeholník, jeden ze zakladatelů české provincie salesiánů a 17. biskup litoměřický (1947–1974).

Za druhé světové války podporoval protinacistický odboj, za což byl zatčen a poté vězněn v koncentračních táborech s doložkou RU (z něm. *Rückkehr unerwünscht*, návrat nežádoucí). Po válce jej Pius XII. jmenoval biskupem litoměřickým.

V letech 1948–1949 byl mluvčím katolické biskupské konference při jednání s komunistickou vládou. V letech 1950–1953 byl nejprve nezákonně internován, v roce 1954 (po roku ve vazební věznici) odsouzen ve vykonstruovaném procesu na 25 let a vězněn v nejtěžších komunistických žalářích. V roce 1960 propuštěn na amnestii. Poté byl opět internován. Až v roce 1968 začal znovu spravovat diecézi. V roce 1969 jej Pavel VI. jmenoval kardinálem „*in pectore*“ (jmenování bylo tajné a bylo zveřejněno až v roce 1973). Zemřel na mozkovou mrtvici, doslova „uřván k smrti“ krajským církevním tajemníkem Karlem Dlabalem, který byl ustaven tehdy vládnoucí KSČ pro dohled nad církví.

Smrt

V pátek 5. dubna 1974 okolo poledne navštívil biskupskou rezidenci v Litoměřicích opilý krajský církevní tajemník Karel Dlabal a vyžadoval okamžitou audienci u biskupa. Námitky monsignora Korejse, že otec biskup je těžce nemocen a má od lékařů nařízený naprostý klid na lůžku a nemůže ho proto přijmout, odmítl akceptovat a prohlásil, že ho Trochta přijmout musí, což se nakonec stalo. Následovalo několikahodinové jednání, během kterého Dlabal na kardinála řval a častoval jej výhrůžkami a vulgárními výrazy (podle kardinálova tajemníka Mons. Jaromíra Korejse jej mimo jiné označoval za *hmušného starce* a vyhrožoval, že mu *zpřeráží hmaty*). V 18 hodin večer už k smrti vyčerpaný kardinál Trochta nedokázal pokračovat v jednání a nařídil P. Josefovi Pekárkovi, aby opilého Dlabala odvezl domů do Ústí nad Labem, neboť již nehodlá nadále snášet jeho sprosté a ponižující řeči. Co si P. Pekárek o církevním tajemníkově myslel, nejlépe dosvědčuje fakt, že s ním odmítl jet autem sám a vyžádal si spolujezdce, který by byl svědkem, pokud by došlo k nějakému incidentu. Tuto úlohu sehrál generální vikář ThDr. Holoubek. Oba později shodně konstatovali, že to, co se dělo za jízdy, nelze slušnými slovy popsat.

Kardinála Trochtu našli druhého dne ráno v agónii. Zemřel v sobotu 6. dubna 1974 na následky rozsáhlé mozkové mrtvice v litoměřické nemocnici okolo třetí hodiny odpoledne.

Pohřeb

Státní bezpečnost a komunistické úřady cenzurovaly úmrtní oznámení a na závěr se pokusily zabránit jeho odeslání. Řeholní sestra, která nesla oznámení na litoměřickou poštu, zaslechla po předání, jak pracovnice pošty říkají jedna druhé: „*To je vono, do koše s tím!*“ Sestry však v tomto případě státní úřady přelstily, když znovu připravily dopisy (v nichž byly dvě verze oznámení – originální a cenzurovaná) a nechaly vrátného biskupství, aby poštu zavezl do Prahy a s pomocí svého známého ji nechal rozeslat hradní poštou. Spojnicí byl také někdejší osobní tajemník kardinálův a svatovítský ceremoniář („kostelník“ katedrály) Alfons Kovač.

Byly též kladeny překážky v účasti na pohřbu 16. dubna 1974 v Litoměřicích, která měla být maximálně omezena, zahraniční hosté nesměli koncelebrovat mši svatou či mluvit na pohřbu, některým nebyl dovolen vjezd do země. Nejvýznamnější z takto odmítnutých hostů byl polský primas, kardinál Stefan Wyszyński. Hlavním celebrantem byl tehdejší apoštolský administrátor pražské arcidiecéze biskup František Tomášek (pozdější pražský arcibiskup a kardinál). Krakovský arcibiskup Karol Wojtyła (pozdější Svatý Otec papež sv. Jan Pavel II.) během posledního rozloučení porušil zákaz úřadů a pronesl nad rakví krátký pro-

Zádušní mše svatá v litoměřické katedrále
při pohřbu kardinála Štěpána Trochty

slov, v němž kardinála Štěpána Trochtu označil za mučedníka. Kromě něho byli přítomní také kardinál Bengsch z Berlína a kardinál Koenig z Vídně. Beatifikační proces kardinála Trochty se nachází ve fázi sběru materiálů.

Podle wikipedia

Ze vzpomínek na kardinála Trochtu

Tajně vysvěcený kněz

S panem biskupem Trochtou jsme se setkali v životě vícekrát, ale nejsilnější vzpomínku na něho mám tu, že mě tajně světil v roce 1961. Bylo to v soukromém bytě na Smíchově u nějakých důchodců, kterým znárodnili živnost, ve skladu bez oken.

V roce 1960, výročním jubilejním roce osvobození, byla amnestie. Byl odsouzený na pětadvacet let a od třiadvásátého měl odsezených let sedm. Čelil tomu, že pokud udělá něco jako biskup, půjde to dosedět. Vidím v tom velké Trochtovo hrdinství - byl přes půl roku svobodný, přes půl roku se pohyboval, přitom měl na sobě nasazené kupy špiclů, kteří ho měli sledovat. Byl pořád v nějakých stresech.

Svěcení mi s ním sjednal pater Kubín, se kterým jsem celá léta dělal v Metrostavu na vodních stavbách - všichni jsme byli v pracovním poměru, nikdy jsme nebyli na farách, neměl jsem nikdy žádný souhlas k nějaké činnosti. První termín mi nevyšel. Já jsem měl být vysvěcený první, druhý měl být Vik; toho si pak vzal tam k sobě za sekretáře, to byl schopný člověk. Vikovi první termín vyšel, vysvěcený byl ještě v prosinci roku 1960, já byl vysvěcen 7. ledna 1961.

Pan biskup neměl žádná paramenta, na sobě měl obyčejné manšestráky, nosil takovou čepici - plácačku, a já jsem taky byl oblečen obyčejně - jenom jsem musel mít připravené texty. Mešní víno, hostie, to už tam měl připravené, když si

jindy celebroid. Tehdy se ještě dávalo podjáhensství, jáhensství, kněžství, a on poctivě všechny ty modlitby, co tam byly, všechno jsme se to odmodlili, takže celé to trojí svěcení naráz trvalo dosti dlouho. Ale nikdo nás nerušil.

A tak mě vysvětil. Říká: „Podívej se, nebyla to žádná paráda, nebyla tu žádná výzdoba, nic, žádní svědkové, kdyby to někdy chtěl někdo zpochybňovat, nedej se ničím zneklidnit. Bylo to všechno v pořádku. Od této chvíle jsi knězem.“

Samozřejmě jsem odešel šťastný. Vracel jsem se na přehrady - já jsem několik roků betonoval přehrady, na Křímově a potom v Jirkově, byli jsme tam také pod dozorem - a on šel s nimi (lidmi, u kterých svěcení probíhalo) posedět po večeri.

Po nějakém čase světil další a další, říká se, že jich tajně vysvětil asi čtyřicet. Říkám, žádný svědek nebyl, nic. Jen to podstatné - vzkládání rukou, všechno se dělalo podle textů. Takové poctivě to všechno bylo. Taková krásná chvíle. Myslím, že je dobré vzpomenout, že on zase risknul svou svobodu, zase risknul i celý svůj život.

*P. Jaroslav Kopecký SDB, Sebranice u Litomyšle
Časopis Zdislava 2014/3*

Pokračování na str. 18

Pohřební obřady v katedrále i na hřbitově při rozloučení s kardinálem
Štěpánem Trochtou vykonal biskup František Tomášek z Prahy.

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

Tatraship

Medzinárodná preprava

S našou neobmedzenou prepravnou kapacitou
ponúkame všetky druhy námornej nákladnej
dopravy a súvisiace služby.

Zasielaní malých balíkov letecky a loďou.
Objemné náklady, kontajnery na sťahovanie.
Preprava motorových vozidiel a ďalšie služby.

Adresa:

7250 W 90th Street, Bridgeview, IL 60455

Telefon: 708 576 8834

Email: info@tatraship.com

Viac informácií na: www.tatraship.com

www.DrSimkovic.com

NORTHWEST DENTAL CENTER

Northwest Dental Center

Doctor of Dental Surgery

Oleg M. Simkovic

Implant Surgery, General Dentistry,
& Oral Care

Mluvíme česky a slovensky - 33 let praxe

740 Northwest Highway

Fox River Grove, IL 60021

Ph (847) 639-9300 Nwdental@att.net

Česká Katolická Jednota

**Fraternal Life Insurance
Since 1879**

Insurance & Annuity Products

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127
(216) 341-0444
www.czechccu.org

Advokátní kancelář H&P Laws s.r.o.

*Zajišťujeme právní a realitní služby
na území České republiky*

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420 221 719 041

Fax. +420 221 719 059

Mob. +420 602 205 400

jhorky@ak-hp.cz

www.ak-hp.cz

Vděčná vzpomínka

19. května 2024 si připomeneme dvacáté třetí výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2. února 1923.

V době 2. světové války vstoupil do benediktinského kláštera v Praze v Břevnově a zde 14. září 1945 složil řeholní sliby. V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie, kde byl 29. července 1951 vysvěcen na kněze.

Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti, odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga.

V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických.

Zde působil v duchovní správě u kostela sv. Prokopa v Chicagu, později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv. Anežky České, které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské.

Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu. Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa.

Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka.

Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy a při své opětovné návštěvě USA byl 19. května 2001 povolán na věčnost.

Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 19. května 2024 v 10.30 hod. dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi
Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu

Vroucí vzpomínka

Letošního 30. května si připomeneme třinácté výročí, kdy Pán života a smrti povolal na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka, dědečka, bratra, švagra a strýce, pana

Ladislava Gajdu

Narodil se 26. června 1935 v obci Lanžhot nedaleko Břeclavi na jižní Moravě Františku Gajdovi a Marii roz. Škrobačkové. Měl ještě čtyři sourozence, sestry Boženu, Jiřinu a Marii a bratra Milana. V těžkých dobách po komunistickém puči 1948 byli nuceni s celou rodinou v roce 1950 opustit Československou republiku. Jeho otec pomohl nesčetnému množství lidí k útěku za hranice a byl při jedné z akcí zastřelen pohraniční stráží. Rodina Gajdova pobývala rok v uprchlickém táboře v Rakousku a za pomoci přátel se potom dostali do Kanady. Zde byl Ladislav nucen již od mladého věku 16 let těžce pracovat a pomáhat své mamince vydělávat na živobytí. Pracoval jako elektrikář u firmy Dehavyland a tato profese mu zůstala po celý život. V roce 1960 dostal nabídku na práci ve Spojených státech, kde pracoval jako elektrotechnik ve známé firmě Zenit, která vyráběla televizory. V roce 1961 se v Chicagu oženil s Věrou F. Kondrys a později měli tři děti, syny Františka a Milana a dceru Věru. Kromě své práce a rodiny měl také spoustu zálib. Byl dlouhá léta aktivním členem fotbalového klubu Sparta ABA Chicago, kde působil nejprve jako hráč a později jako trenér a funkcionář. Aktivně pracoval v Ústředně Moravských Spolků, kde zpíval, tancoval a po mnoho let vedl program Moravských dnů. Jeho odchod je pro tyto organizace trvalou ztrátou. Jeho láska, trpělivost a obětavost pro rodinu, přátele, fotbal a folklor zůstanou trvale nejen v srdci členů rodiny, ale též ve vzpomínkách široké krajanské veřejnosti. Ladislav Gajda byl též člověkem hluboce věřícím a praktikujícím katolíkem. Byl aktivním členem České katolické misie a se svou manželkou se velmi zasloužili o získání nového českého kostela v Brookfieldu a jeho rekonstrukci. Za celoživotní práci byl se svou manželkou vyznamenán v roce 2010 biskupem Mons. Petrem Esterkou medailí „Za službu církvi, vlasti a národu“. Zemřel tiše v odevzanosti do vůle Boží 30. května 2011. Je pochován na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, kde očekává slavné vzkříšení.

Mši svatou za něho budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v neděli 26. května 2024 v 10.30 hod. dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě spolu s námi

Věra Gajda, manželka
František Gajda, syn
Milan Gajda, syn s rodinou
Věra Návrat, dcera s manželem Miroslavem
Božena Bílek, sestra s rodinou
Jiřina Jelinek, sestra s rodinou
Marie Kwilosz, švagrová s rodinou
a ostatní příbuzní v Americe, Kanadě a v České republice

Uplynulo 50 let od smrti kardinála Štěpána Trochty

Pokračování ze str. 15

Vzpomíná ošetřující lékař

Pana biskupa Štěpána Trochtu jsem poprvé viděl v roce 1947 jako gymnazista - primán při nějaké slavnostní bohoslužbě v katedrále sv. Štěpána. Podruhé jsem se s ním setkal v roce 1968, kdy se do Litoměřic vrátil. Někdy v září nebo začátkem října toho roku mě pater Helikar poprosil, zda bych se nestal ošetřujícím lékařem pana biskupa, že je dost nemocný a potřebuje pravidelné lékařské kontroly, pravidelně předepisovat léky a podobně. Tehdy jsem se s ním setkal v biskupské rezidenci. Seznámili jsme se, pan biskup mi řekl celou svoji anamnézu a já jsem zařídil nějaká vyšetření. To ještě byl v celkem dobré kondici. V následujících letech se jeho zdravotní stav pozvolna zhoršoval.

Navštěvoval jsem ho přibližně jednou za čtvrt roku. Kardinál Trochta byl silná osobnost. Trýzně a starosti, které určitě měl, nedával na sobě znát. Bylo vidět, že snad byl častěji unavený, ale když jsem s ním mluvil, byl vždycky psychicky dobrý a orientovaný. Měl nemocné srdce, býval více dušný a podobně, ale pořád pracoval.

Když jsem ho navštívil naposledy, to bylo v březnu 1974, zmínil jen tak mimochodem: „Ještě jsem vám zapomněl říct, že od včera nějak divně vidím. Mám přes jedno oko takovou jako oponu.“ Pro nás lékaře je syndrom opony před okem pokaždé varovným znamením, protože se jedná o příznak odchlípené sítnice. A tak mu říkám: „Počkejte, pane kardinále, to není legrace. Tak máte tu oponu, nebo ne?“ A on na to: „No mám, ale vidím na druhé oko, takže mě to moc netrápí.“ Zavolali jsme oční lékařku, paní dr. Šřovíčkovou, a ona to potvrdila. Obratem začala zjišťovat, na které klinice by mohli pana kardinála hospitalizovat. Jeho sekretáři mu ale mezitím vyjednali hospitalizaci u prof. Michala v Praze na Bulovce, kam následně odjel. Musel tam zůstat, ač nerad, protože lékaři trvali na tom, aby byl v úplném klidu. Ležel tam asi čtrnáct dní. Když přijel domů, volal mi, že mám přijít na Velký pátek do rezidence, že přijede prof. Michal, kterému by chtěl poděkovat. Jenže k tomu už nedošlo.

V sobotu 6. dubna jsem byl od rána na školení CO (civilní obrany). Z rezidence mi volali, že je pan kardinál v bezvědomí, že je to s ním špatné, ať rychle přijedu. Mě ale z té schůzky neuvolnili. Odjel k němu tedy primář Henke. Pan kardinál byl v bezvědomí, ochrnutý, a tak ho nechal převézt do nemocnice, na jednotku zvýšené péče. To byl takový menší pokojíček pro jednoho pacienta. Po návratu do nemocnice jsem našel pana kardinála již v hlubokém bezvědomí. Přestože jsme se snažili o jeho záchranu, kolem třetí hodiny odpoledne zemřel. Na monitoru jsme viděli, že se jeho srdce zastavilo.

Když zemřel, přijeli všichni jeho sekretáři, generální vikář dr. Holoubek, sestry přivezly šaty, do kterých jsme ho oblékli, a bylo třeba zařídit pohřeb. Pan kardinál zemřel v so-

Nabalzamované tělo kardinála Štěpána Trochty vystavené těsně před pohřbem v litoměřické katedrále

botu před Květnou nedělí. Pohřeb, který by probíhal v zákonné lhůtě tří dnů, připadal na úterý Svatého týdne, což byl termín, ve kterém by sem pravděpodobně nikdo z okolních biskupů kvůli přípravám na Velikonoce nemohl přijet. Proto sekretáři spolu s generálním vikářem rozhodli, že bude pohřeb o týden odložen a bude se konat o velikonočním úterý (16. dubna). OHES (okresní hygienická stanice) odložení pohřbu schválil, tělo bylo mezitím uloženo u nás (v nemocnici v Litoměřicích) v chlazené márnici. Nebylo to nic výjimečného. Zařízení vyhovovalo hygienickým předpisům a takové případy odkladů bývaly běžné - např. když jsme nemohli sehnat příbuzné zemřelých...

Biskupovi sekretáři tedy vypracovali parte. Byla ho natisknuta halda. Možná tisícovka, nevím. A zdálo se, že je všechno v pořádku. Ale ještě ten den, kdy OHES odložení pohřbu schválil, vzal souhlas zpátky s tím, že pohřeb musí z hygienických důvodů proběhnout v zákonné lhůtě, tedy bez odkladu (tj. v úterý 9. dubna). To nám bylo divné, vždyť takové odklady se dělaly běžně... Ředitel OHESu prostě dostal příkaz, že to nesmí povolit, a svůj souhlas stáhl.

A začal tanec - parte s datem 16. dubna už byla dána na poštu, sekretáři biskupa i generální vikář úplně zničení říkali: „Vždyť sem nikdo nepříjede, pohřeb je nepřípravený, počítali jsme s týdnem navíc, to bude strašná ostuda.“ A tak jsme se sešli a pater Knödl, spirituál kněžského semináře, vynikající člověk, říkal: „A co kdybychom to nějak zdrželi s tím tělem, nešlo by to?“ Přemýšleli jsme a napadlo nás, že kdybychom nechali tělo pana kardinála balzamovat, tím by ty důvody takzvaně hygienické odpadly a pohřeb by se mohl odložit.

Pater Knödl tedy odjel do Ústí nad Labem na patologii, kde byl primářem nějaký jeho známý, snad ze studií, a ten mu potvrdil, že je možné takto postupovat. Upozornil ho však na to, že v Ústí se balzamace neprovádějí, ať se obrátíme na Prahu. Tak se obrátili - nevím, jestli to byl pater

Knödl nebo jiní sekretáři - na Ústav soudního lékařství v Praze, který tehdy vedl prof. Tesař. Ten jim řekl, že balzamaci jsou schopni provést, ať nechají tělo přivést do Prahy. Sehnali také ještě nějaké odborníky, nevím, nějaký sochař to byl, že při té balzamaci udělá posmrtnou masku a odlitek ruky.

Mezitím jsme vymysleli, že by bylo vhodné, kdyby zahraniční rozhlas - Rádio Vatikán, Svobodná Evropa, BBC, Hlas Ameriky a podobně - odvysílal zprávu, že v Litoměřicích zemřel kardinál Trochta, představitel zdejší katolické církve, a že se pohřeb bude konat 16. dubna. Říkali jsme si, že bychom tak obešli důvody, pro které byl pohřeb formálně nařazen na 9. dubna. Jenže bylo velice obtížné sdělit nějak tuto zprávu do ciziny, protože žádné spojení nebylo. A tak se pater Knödl, který uměl velice dobře německy, rozjel do Prahy a tam se mu podařilo „vniknout“ na rakouské vyslanectví. Jak to udělal, nevím, ale když přijel, řekl: „Podařilo se mi to, aniž jsem asi byl zpozorovaný.“ Tam se zachovali výborně. V Praze byl někdy v poledne, po obědě, a oni už večer - rakouský rozhlas, německý rozhlas a další - vysílali, že zemřel kardinál Trochta a že pohřeb bude po Velikonocích.

Řešili jsme problém, jak dostat tělo pana kardinála do Prahy. Sekretáři objednali pohřební službu, aby ho odvezla do Ústavu soudního lékařství do Prahy na Albertov. V Litoměřicích byl řidičem pohřební služby pan Čížek. Ráno přijel s pohřebním vozem do nemocnice a my jsme naložili rakev. Než jsme ji z márnice dopravili k vozu, už tam stálo auto státní bezpečnosti a sledovali nás. Mons. Korejs říká: „Počkejte, zkusíme to takhle - já svým autem vyjedu napřed a pojedou směrem ku Praze, ale pak někde odbočím z trasy. Oni pojedou za mnou a pan Čížek mezitím projede do Prahy.“ A opravdu to tak udělal. Kudy pan Čížek jel, nevím, ale do Prahy se dostal a balzamace provedena byla, čímž odpadly ty zmiňované formální důvody hygienické, takže státní úřady už s tím nemohly nic dělat. Znovu se tiskla parte a znovu se rozesílala, ale „svět už věděl.“

Ředitel OÚNZu (okresní ústav národního zdraví) mi tenkrát řekl, že i když jsem ošetřujícím lékařem pana biskupa Trochty, dostal instrukce, že pokud se pohřbu zúčastním, budu možná propuštěn. Rozloučení jsem s panem kardinálem udělal víceméně osobně, a tak jsem na pohřeb nešel. Moji rodiče ano.

Velice jsem si pana kardinála vážil - pro jeho statečnost, celkový rozhled a jeho zbožnost.

*MUDr. Milan Zbořil, kardiolog,
ošetřující lékař Štěpána Trochty
Časopis Zdislava 2014/3*

Rakev s ostatky kardinála Trochty v biskupské hrobce v Litoměřicích

Vzpomínka na kardinála Štěpána Trochtu k 50. výročí jeho úmrtí v Litoměřicích

V sobotu 6. dubna si v Litoměřicích připomněli 50. výročí úmrtí Štěpána kardinála Trochty a 16. dubna uplynulo 50 let od jeho pohřbu. Ten byl pro současníky snad ještě významnějším dnem, neboť to bylo skutečně poslední rozloučení s obdivovaným biskupem. Pohřeb ozdobený účastí tří kardinálů v čele s budoucím papežem sv. Janem Pavlem II., který Trochtu označil za mučedníka, se stal skutečně legendární událostí, a to zejména kvůli různým omezením a represím. Pohřeb představoval skutečný symbol odporu církve proti státní moci a ve vzpomínkách přetrvává jako významná událost do současnosti.

6. dubna 2024 se v 10 hodin konala v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích mše sv. k 50. výročí úmrtí kardinála Štěpána Trochty. Hlavním celebrantem byl litoměřický biskup Mons. Stanislav Příbýl, CSsR. Hosty byli pak členové Salesiánské provincie Praha. Po mši svaté se konala pobožnost u Trochtova hrobu na Městském hřbitově v Litoměřicích. www.cirkev.cz

Památky na kardinála Štěpána Trochtu vystavené v litoměřické katedrále

Biskupská hrobka na hřbitově v Litoměřicích

Pán Ježíš

v českých pohádkách

Kmotra Bída

Pán Ježíš často také zacházel do hor, takže svatý Petr, jenž jej doprovázel i do těchto chudých krajin, býval značně chůzí unaven. Jednou na takovéto cestě přes hory a doly byl tak zemdlen, že byl rád, když uviděl malou pohorskou vesnici.

„Pane, už se stmívá, což abychom zde zůstali na noc?“ řekl svatý Petr, když dorazili k první chaloupce. „Tamhle uprostřed je nějaký větší statek, možná, že by nás tam přijali. Jistě by se tam našel kouteček pro naše lože.“

„Nikoliv, toho neučiníme,“ rozhodl Kristus Pán, „tam by nás nepřijali, neboť tamější hospodář je člověk tvrdého srdce. Ale víš co? Vejděme hned do tohoto prvního stavení,“ dodal Mistr a už zamířil v tu stranu své kroky. Petrovi se to sice mnoho nezamlouvalo, protože chalupa nebyla veliká a v chatném stavu, přece si však netroufal odporovat a šel. Otevřeli dveře a vešli dovnitř. Když vstoupili do světnice, mdle loučí osvětlené, spatřili u kamen vyhublou stařenku.

„Dej Pán Bůh dobrý večer!“ pozdravili oba babičku.

„Dej to Pán Bůh!“ odpověděla stařena, a že nevěděla, koho má před sebou, hned se podle svého způsobu tázala: „Copak mi nesete, dobří panáčkové?“

„Neneseme ti nic, ale přicházíme s prosbou, zda bys nás tu nenechala přes noc. Jsme cestou unaveni, a že se už stmívá a venku fouká studený vítr, dále bychom snad ani nedošli,“ řekl Pán Ježíš a prosebně se zadíval na stařenu.

„I milí přítelíčkové, s radostí vám poskytnu noclehu, ale nevím, budete-li spokojeni. Mám jen trochu slámy, bude to tvrdé lůžko pro vás, a nemám skoro ničeho, čím bych vás uctila. Ale spokojíte-li se s tvrdým ložem a kouskem chleba, buďte mi vítáni.“

Svatý Petr by byl nejraději utekl, když slyšel ta slova, ale Pán Ježíš řekl: „To jsi hodná, kmotřičko. My jsme zvyklí spokojit se s málem. Rádi u tebe zůstaneme, když jsi nás tak srdečně přijala.“

„Nu, tak jen pojděte dále a sedněte si tady na lavici u kamen. Hned vám přinesu trochu vody a skývu chleba,“ pravila stařenka a už cupitala kamsi do přístěnku.

Svatý Petr zatím zapálil novou louč a zastrčil ji do svěráku nad škopičkem, aby oharky padaly přímo do vody a neučinily škodu. Zle se však přitom mračil a myslel si: To

bude asi pohoštění! Než ale mohl říci slovíčko, už tu byla zase stařenka, která postavila na stůl džbán s vodou a vedle něho položila nůž a tvrdou, černou patku chleba.

„Poslužte si dle libosti,“ vybídla oba vznešené pocestné. Mistr vstal a pomodlil se. Když tak učinil i svatý Petr, dali se oba do jídla. Sotva však požehnal Kristus Pán rezný chlebiček, hned patka vzrostla v pěkný bílý pecen a voda se proměnila v lahodné víno.

„Stařenko, pojez s námi!“ pobízel Pán Ježíš babičku. Ta, ač z udivení nevycházela, nepromluvila ani slovíčka a tiše zasedla ke stolu. Teprve když okusila chleba, zvolala:

„Můj ty Pane na nebi, to je dobrota! Takového chleba jsem jaktěživa nejedla. A ta voda! Ne, to není voda, ale je to něco tak dobrého, že nevím ani, jak bych to pojmenovala.“

„To je víno!“ řekl svatý Petr, který okusil nápoje.

„Víno?“ divila se stařenka. „Víno, že tomu říkají? To slovo jsem nikdy ani neslyšela.“

„Hm, ty mluvíš jako bys spadla z nebe, anebo jako by ses teprve dnes narodila,“ zabručel svatý Petr, který se domníval, že hostitelka jen tak svou chudobu předstírá.

„Já že jsem spadla z nebe?“ divila se stařenka a hned opravovala slova apoštolova: „Věz, že jsem se narodila na zemi. Ovšem, dávno a dávno už je tomu, co jsem poprvé spatřila tento svět. A když se tak někdy zamyslím, dívím se věru, že jsem se dočkala tolika let. Neužila jsem na světě nikdy nic dobrého. Hlad a nouze byly mým údělem, a co víc, kdekdo mne od prahu vyhání a honem dveře přede mnou zamyká a křičí, jak mne jen zdaleka vidí: Jdeš, ty Bído, tam, odkud jsi přišla! Táhni od mého stavení!“

„Ty že jsi Bída?“ divil se svatý Petr.

„Ano, jsem Bída, kmotra Bída, tak mi aspoň lidé říkají.“

„Mistře, slyšíš? Je to Bída. Vezmi jí všechnu moc, aby více lidí netrápila,“ zašeptal apoštol Pánu Ježíši do ucha, když babička na chvíli odešla ven.

„Nebylo by to moudré,“ odvětil Pán Ježíš. „I Bída musí být, neboť divně by to chodilo na světě, kdyby všichni lidé byli bohatí a kdyby se nebáli žádné metly. Ale nemluvme již o tom a raději pojděme spát.“

„Kde si ale, Pane, lehne?“ tázal se svatý Petr a začal se rozhlížet po světnici.

„Zde v komůrce jsem vám připravila slamníky,“ řekla kmotra Bída, která se právě vrátila.

Apoštol, když uviděl to chudé lůžko, povážlivě potřásl hlavou, ale Pán Ježíš mu pravil: „Pomodli se se mnou a uvidíš, jak krásně se vy spíme.“

Opravdu, sladce se spalo oběma, a když ráno vstali, babička jim podala k snídani trochu pražené polévky. Když už byli na odchodu, řekl Pán Ježíš stařeně: „Chci tě, matko, odměnit za tvé pohostinství. Rci sama, co by sis přála.“

„Pane, vidíš mou zahrádku zde před oknem? Hle, jak je pustá. Nic se mi tam neurodí, ač jsem ji už mnohokrát překopala, pohnojila a leccos tam zasázela, ale vždycky mi tam vzrostlo jen býlí a bodláčí. Výjimku činí ta vysoká hrušeň uprostřed. Ta jediná se ujala a dávala by mi mnoho ovoce, kdyby zlí lidé mi z ní neočesali krásné hrušky dřívě, než dozrají. A proto prosím tě, Pane, můžeš-li, máš-li takovou moc, učiň, aby každý, kdo na tu hrušeň vyleze, nemohl z ní slézt dolů, dokud mu to nedovolím,“ prosila kmotra Bída a Pán vyplnil její přání.

Brzy se rozneslo po vsi, co čeká toho, kdo by svévolně vylezl na hrušku kmotry Bída. Od té doby se z vesnice toho stromu žádný ani nedotkl.

Zanedlouho dostala kmotra Bída novou návštěvu, která k ní přišla tentokrát ještě za bílého dne. Byla to žena mnohem starší a hubenější než kmotra Bída - hotový kostlivec.

„Kdo jsi a proč ke mně přicházíš?“ tázala se kmotra Bída návštěvnice.

„Jsem Smrt a jdu si pro tebe,“ odpověděla bezzubá příšera.

„Ty že jsi Smrt a jdeš si pro mne? Ne, ne, já ještě nechci umřít! Ačkoliv jsem neměla na světě žádné dobro, přece ještě nechci jít s tebou,“ zpěchovala se kmotra Bída.

„Musíš, není ti pomoci!“ porouchela Smrt a už se chtěla dotknout kmotry Bída svou kosou. Stařeně již vyvstával na čele smrtelný pot, ale ač se hrůzou jen třásla, přece ji napadla šťastná myšlenka. Na oko se klidně zeptala:

„Nemohla bys mi aspoň chvilku času popřát?“

„Budiž, několik okamžiků posečkám.“ Smrt měla za to, že kmotra Bída se chce pomodlit, dříve než opustí tento svět, ale stařena pravila:

„Když mám jít s tebou na tak dalekou cestu, dovol, abych si natrhala ze svého stromu trochu hrušek. Hladová jsem sice přišla na svět, ale hladová bych nerada umřela. Nevím, nevím, zda sama vylezu na strom. Nohy, ruce, celé tělo mi nějak neslouží.“

„Počkej tady. Natrhám ti hrušek, co budeš chtít!“ řekla Smrt, jež měla naspěch a ráda by viděla, aby se to co nejdříve skončilo. Jedním skokem byla na stromě - ale neutrhla ani jediné hrušky, protože jí ruce zdřevěněly. Chtěla seskočit dolů, ale co vidí? Větve stromu ji obemkly jako kleště a omotaly se kolem celého těla.

„Sestřičko, pomoz mi z toho podivného stromu! Pomoz mi, bohatě se ti odměním,“ prosila Smrt kmotru Bídu.

„Pomohla bych ti, co mi však za to dáš?“

„Pytel dukátů!“ slibovala Smrt.

„Co bych s nimi dělala, když by mne zahrabali do hrobu?“ zasmála se kmotra Bída. „Slib mi, že mě necháš na živu, a já tě osvobodím.“

„Dobře, nechám tě na živu ještě deset let,“ slibovala Smrt.

„To je málo.“ „Tak padesát roků.“ „To je ještě málo.“

„Což chceš stále žít? Nezapomeň, že od té doby, co první lidé v ráji hřešili, musí umřít každý člověk. Tak to usoudil Bůh, a já proti jeho úradkům nemohu, ba nesmím jednat, protože by i mne zavrhl,“ pravila Smrt, stále se kroutíc ve větvích.

„To se týká jen lidí, ale ne mne,“ namítala kmotra Bída. Smrt vidouc, že se sama z větví nevypostí, konečně svolila a pravila: „Dobře, staň se tí po vůli a žij si třeba věčně, jen mne pusť zase na svobodu.“

„Kmotra Bída dotkla se hrušně a pravila: „Pusť kmotřičku Smrt, ať si jde, kam chce.“

„I seskočila Smrt a běžela do polí, jako by jí hlava hořela. Mrzelo ji to, že musí nechat kmotru Bídu stále na světě. Od té doby žije mezi lidmi bez ustání kmotra Bída a nechce se jí jít ze světa, ačkoliv je už stará, tak stará jako lidstvo samo. Nechce se od lidí odloučit a zůstane prý tak dlouho na světě, dokud na této zemi bude žít nějaký člověk.“

Pokračování příště.

Podle knížky Julia Košnáře

Pán Ježíš v českých pohádkách - z roku 1945

Před 100 lety se narodil významný slovenský herec Jozef Kroner

Jozef Kroner

(* 20. 3. 1924, Staškov, † 12. 3. 1998, Bratislava)

Slovenský herec Jozef Kroner se narodil dne 20. 3. 1924 v obci Staškov, která leží nedaleko okresního města Čadca v Žilinském kraji ve Slovenské republice. Pocházel ze 12ti dětí. Začínal jako dělník v Trenčíně, později pracoval jako vedoucí dílny v Povážské Bystrici. Svůj volný čas věnoval ochotnickému divadlu. I když nikdy nezískal formální herecké vzdělání, uchytil se roku 1948 v martinském Slovenském komorním divadle. Jeho řádným členem byl v letech 1948–1956.

Od roku 1956 působil v činohře Slovenského národního divadla v Bratislavě. Tam hrál až do roku 1984, kdy odešel do důchodu. Ztvárnil mnoho rolí v divadle, ve filmu i v televizi. Za 36 roků svého hereckého působení vytvořil 55 filmových a televizních rolí. Světoznámá je jeho hlavní role ve filmu „Obchod na korze“. Oblibu u českých, slovenských a slezských televizních diváků si získal v roli stařečka Pagáče v televizním seriálu „Slovácko sa nesúdi“. Velké sympatie především u slovenských diváků si získal v televizním seriálu „Tisícročná včela“.

Film „Obchod na korze“ režisérů Jana Kadára a Elmara Klose, ve kterém Jozef Kroner nezapomenutelně ztvárnil nesmělého arizátora Tona Brtka, oslnil americké filmové akademiky v roce 1965. (Poznámka J. K.: arizátorem byl v časech Hitlerovy „Třetí německé říše“ příslušným úřadem jmenovaný příjemce a správce zkonfiskovaného židovského majetku.) Tehdy 41letý herec Slovenského národního divadla v Bratislavě si svého úspěchu v zahraničí vážil natolik, že si pro blížící se chvíle slávy nechal ušít hned 4 společenské obleky.

Obleky, šité na míru, ho prý stály tehdy astronomickou sumu peněz: 17 tisíc korun československých. V USA však použil pouze jeden, zbývající 3 obleky zůstaly nepoužité v jeho cestovním zavazadle. Na newyorské premiéře prvního československého oscarového filmu „Obchod na korze“ přednesl projev, za který sklídl bouřlivé ovace. Svůj projev četl anglicky, přičemž z toho jazyka neuměl ani slovo - své poselství si přivezl z domova napsané foneticky.

Po premiéře filmu v New Yorku přiletěl na otočku na pražské ruzyňské letiště, kde se k němu měla připojit dvojice režisérů tohoto filmu a polská herečka Ida Kamińska. Společně pak měli odcestovat do USA na převzetí sošky Oscara. V odbavovací hale pražského letiště však k Jozefu Kronerovi přistoupil jistý „soudruh“ a pravil: „Vy jste v Americe už byl. Ted' poletí soudružka Kadrnožková z hospodářského podniku Československý Filmexport.“ Čtyři nedávno ušité obleky si potom Jozef Kroner mohl schovat na památku.

Ida Kamińska a Jozef Kroner ve filmu „Obchod na korze“

Jako u všech vítězných snímků v kategorii „Nejlepší neanglicky mluvený film“ byl pro celý tvůrčí tým připravena jenom jedna soška Oscara. Někteří ze skupiny vyznamenaných si proto ze společné sošky nechali udělat sádrový odlitek. Ale Jozef Kroner udělal podobné furiantské gesto jako v případě obleků - dal si kopii sošky odlít z bronzu. Režisér Břetislav Rychlík vzpomínal v pořadu Českého rozhlasu „Úžasné životy“, že se kdysi Jozefa Kronera zeptal, kde svého Oscara má. „Dal jsem ho na hraní vnoučatům“, odpověděl herec.

Je možné, že to byla svého druhu pojistka, aby mu komunisté kopii sošky Oscara nesebrali. Z řad vlivných „soudruhů“ se totiž tehdy ozýval názor, že by bylo nejlepší Oscara Američanům vrátit. „Je to nanejvýš podezřelé, když

Jozef Kroner před „Obchodem na korze“ a soška filmového Oscara

nás chválí nepřítel“, vysvětlovali svůj postoj komunističtí dogmatici. V současné době je Kronerova bronzová kopie sošky Oskara vystavena v hercově rodném domě ve Staškově.

Komediální televizní seriál „Slovácko sa nesúdi“ byl vytvořen scénáristou Petrem Tučkem s využitím oblíbené dvojice knih Zdeňka Galušky: „Slovácko sa súdí“ a „Slovácko sa nesúdi“. Zdeněk Galuška žil v letech 1913–1999. Byl to moravský spisovatel, malíř a ilustrátor, autor populárních soudniček, lidový vypravěč a zdatný písmák. Povídkový soubor těchto dvou jeho knih se odehrává v moravském lidovém prostředí. Aby byl co nejvíce věrohodný, byl napsán a pro televizní diváky nafilmován v moravsko-slováckém jazykovém dialektu. Obě knihy a oba díly televizního seriálu byly a jsou velice oblíbeny pro svůj vkusný lidový humor. První série povídek byla zfilmována roku 1975, druhá série roku 1984.

Obě části televizního seriálu „Slovácko sa nesúdi“ byly natáčeny v moravském prostředí v několika vinařských obcích, mj. v Hluku, Vlčnově a ve Vacenovicích. Tam byl jeden vinný sklípek vedle druhého. Říkalo se, že štáb, který

Scéna z televizního seriálu „Slovácko sa nesúdi“
(vlevo Jozef Kroner, vpravo Oldřich Velen)

tento televizní seriál natáčel, byl permanentně ohrožen cirhózou jater. Ale nejvíce prý byli ohroženi Jozef Kroner a jeho zdatný sekundant Oldřich Velen. Postavy stařečka Pagáče a vinaře Kláska byly všechno jiné, jenom ne abstinenti. A to jak před kamerou, tak i mimo její záběr.

Jak měl chudák produkční vědět, do kterého sklípku právě zapadli hlavní protagonisté seriálu? Nakonec tento problém vyřešil tak, že si půjčil brokovnici, kterou místní vinaři plašili špačky. Před začátkem natáčení vyšel vždy na náves a vystřelil do vzduchu. Bylo to slyšet po celé vesnici. Oba herci pak na ten signál přiběhli „na plac“.

Jozef Kroner ve filmu „Tisícročná včela“

Předlohou televizního seriálu „Tisícročná včela“ byl stejnojmenný román slovenského spisovatele Petra Jaroše. Obě verze téhož děje nabízejí divákům příběh člověka, který je pevně spjatý s osudem tisíc roků existujícího slovenského národa. Národa, který přežil všechny nepříznivé situace díky své vitalitě a včelí pracovitosti. Děj je vkomponován do prostředí, kde se fantazie snoubí se skutečností. Na postavách příběhu se odrážejí společenské a historické změny na přelomu 19. a 20. století. Herce Jozefa Kronera jsme ve filmu „Tisícročná včela“ mohli vidět na svých obrazovkách po dokončení tohoto televizního seriálu v roce 1983.

Herci Jozefu Kronerovi byl roku 1967 udělen titul „Zasloužilý umělec“. V roce 1978 byl poctěn titulem „Národní umělec“. Na základě hlasování slovenských filmových novinářů v „Anketě 2000“ mu byl udělen čestný titul „Slovenský herec 20. století“. Dne 1. 1. 2018 mu slovenský prezident Andrej Kiska in memoriam udělil slovenské státní vyznamenání „Pribinov kříž“. Jozef Kroner zemřel v Bratislavě dne 12. 3. 1998, osm dní před svými 74. narozeninami. Budiž čest jeho památce!

*Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Přestal jsem věřit v Boha

Myslel jsem, že Bůh vyřeší všechna má přání

Když jsem byl malý kluk, považoval jsem Boha za Velkého řešitele problémů, který vyřeší všechny mé těžkosti a přání, budu-li se k němu intenzivně modlit:

Ať dostanu jedničku z písemky z vlastivědy.

Ať mi jde matematika.

Ať zítra sněží....

Chápal jsem to takhle: Je-li Bůh dobrý, vyslyší moje prosby. Jaký důvod by mohl mít, aby je nevyslyšel?

S přibývajícím věkem se mi můj model Boha jako Velkého řešitele problémů zhroutil – hlavně proto, že Bůh zjevně neměl zájem řešit všechny mé problémy. Modlil jsem se, modlil a modlil, ale mé problémy zůstávaly neřešené. „Proč?“ ptal jsem se, „copak Boha nezajímám?“ Stížen adolescentním narcismem jsem dospěl k vážným pochybnostem, které mě přivedly k úvahám, že Bůh možná neexistuje.

Nad pivem jsme se hádali o náboženství

Tento pořad zatím vlažný názor byl přiveden k varu během mých studií na Pennsylvánské univerzitě. S přáteli jsme se často do noci hlasitě hádali o náboženství – obvykle po několika pivech... Tyto noční hádky ve mně vzbuzovaly pochybnosti o Bohu, k němuž jsem se modlil jako chlapec. Byly to tou dobou ojedinělé pochybnosti a vzájemně nesouvisející otázky.

Dohromady se to vše spojilo ve vyšším ročníku, kdy při automobilové nehodě zahynul můj mladší spolubydlicí. Brad patřil k mým nejbližším přátelům a jeho smrt mě velmi zasáhla.

Rozhodl jsem se, že už nebudu v Boha věřit

Pohřeb probíhal během jednoho parného jarního dne. Seděl jsem uprostřed Bradovy zdrcené rodiny a truchlících kamarádů v episkopálním kostele na bohatém předměstí Washingtonu a přemýšlel jsem o tom, jak absurdní je věřit v Boha, který něco takového dopustí. Při této bohoslužbě jsem se rozhodl, že už nebudu věřit v Boha, který jedná tak krutě. Velký řešitel problémů problémy neřeší, ale působí je.

Můj čerstvý ateismus mi dodával odvahy. Nejenže jsem se cítil jako člověk s prvotřídním intelektem – byl jsem i hrdý na to, že jsem se dokázal zbavit něčeho, co zjevně nefungovalo. Nač věřit v Boha, který nemůže nebo nechce předejít utrpení? Ateismus však neobnášel pouze intelektuální prestiž – měl i své praktické výhody:

získal jsem volné nedělní dopoledne.

A tak jsem rázně vykročil na cestu nevíry.

Zjistil jsem, že Boha je možné vnímat i jinak

Kráčel jsem cestou ateismu několik měsíců – až do rozhovoru s Bradovou i mojí společnou známou. Jackie pocházela z malého městečka u Chicaga. Moji přátelé ji pohrdavě říkali „fundamentalistka“, ačkoli jsme měli jen mlhavou představu, co to slovo znamená. (Pro nás to znamenalo, že její život ovládá víra.) Jackie, Brad i já jsme bydleli v prvním ročníku ve stejném internátě. I když byli dost odlišní ve svých názorech a zájmech, začali si s Bradem být blízcí.

Jednou, když jsme po přednášce z ekonomie stáli před naším bývalým internátem a kolem nás padal sníh, řekl jsem Jackie, jak moc jsem na Boha našťvaný a že jsem se rozhodl, že už nebudu chodit do kostela. Myslel jsem svá slova jako výzvu. Je věřící, tak to třeba vysvětlí.

„No,“ začala Jackie potichu,

„já jsem Bohu za Bradův život vděčná.“

Pořád si pamatuji, jak jsem tam v zimě zůstal stát ohromený její odpovědí. Místo aby se se mnou hádala o smyslu utrpení, mi nepřímo řekla, že Boha je možné vnímat i jinak než jako Velkého řešitele problémů.

Její odpověď mě nasměrovala na cestu návratu. Neodpověděla na mou otázku o utrpení. Její slova mi připomenula, že otázka utrpení (či tajemství zla) není ta jediná, kterou si můžeme o Bohu položit. Svoji odpověď mi sdělila, že je možné žít s otázkou o utrpení a přitom věřit v Boha. Asi tak jako když dítě důvěřuje rodičům, i když nerozumí všemu, co dělají. Upozomila mě, že stejně důležité jsou i jiné otázky, například: „Kdo je Bůh?“ To, že nejsme schopni odpovědět na jednu otázku, neznamená, že jiné otázky ztrácejí na významu. Odpověď Jackie mi otevřela okno s jiným pohledem na víru.

Reálné náboženství a iluzorní náboženství

Zaskočila mě však jiná otázka: Není-li Bůh Velkým řešitelem problémů, Bohem mého dětství, jaký potom je?

Až později jsem uslyšel o tom, jak různě se Bůh projevuje – jako Bůh, který je s námi v utrpení; Bůh, který se o náš život osobně zajímá, i když nevyřeší všechny naše problémy, až tehdy mi začal můj život dávat větší smysl. Neříkám tím, že jsem našel zcela uspokojivou odpověď na tajemství utrpení nebo na to, proč život mého přítele skončil už v jednadvaceti letech. Pomohlo mi to však pochopit, jak důležité je mít vztah s Bohem, i když jsou časy zlé.

Jeden z lidí, kterých jsem si vážil, mi jednou citoval skotského filozofa Johna Macmurraye, který dával do protikladu „reálné náboženství“ a „iluzorní náboženství“. „Iluzorní náboženství“ zní: „Neboj se! Důvěřuj Bohu, a on dá pozor, aby se ti nestalo nic, čeho se bojíš.“

„Reálné náboženství“ ale vypadá zcela jinak:

„Neboj se!

Věci, kterých se bojíš, se ti můžou stát,
ale není třeba se jich pranic bát.“

Podle knihy: Jamese Martina, Jezuitský návod (téměř) na všechno, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Převzato z: www.vira.cz

Šlikův palec

Majitel ostrovského panství, pan hrabě Jeroným Šlik, poručník jeho milosti rožmberského vladaře, zase jednou pobýval ve svém oblíbeném Jáchymově. Ve městě, které přineslo rodu Šliků nesmírné bohatství. Stalo se to roku 1550, kdy panovalo parné slunné léto provázené občas prudkými bouřkami. Také podzim byl přívětivě teplý. Pan hrabě využíval pobytu v Jáchymově k zotavení se po všech ztrátách majetkových i mocenských. Ty mu způsobila jeho aktivní účast v neúspěšných protihabsburských taženích. V přívětivém Jáchymově jistě našel u podobně smýšlejících lidí pochopení, porozumění. Avšak v lidském životě není pouze spokojenost, klid a štěstí. Je i neštěstí, strážení a utrpení. A to se nevyhnulo ani urozenému panu hraběti Jeronýmu Šlikovi.

Jednou k večeru, když se pan hrabě vracel z vyjížďky, ucítil při seskoku s koně na palci na noze prudkou bolest. Bolest, které se již nezbavil. Ta se neustále stupňovala a lékaři nezbylo nic jiného než palec, který již hrál všemi barvami, uříznout. Avšak oheň z uříznutého palce se šířil stále výš, utrpení pana hraběte bylo nezměrné. Nohu by bylo potřeba pod kolenem amputovat.

Začátkem prosince byl Jáchymov přikryt běloskvoucí sněhovou přikrývkou. V údolí se válely husté chuchvalce mlh, do kterých přijel ze sluníčka na vrcholcích hor věhlasný lékař z Chemnitzu. Lékař, který Jáchymov důvěrně znal ze svého působení v horním městě, doktor medicíny Georg Agricola. Hrabě Šlik si ho pozval ke konzultaci a asistenci. Georg Agricola potvrdil mínění místního lékaře, mínění, kterého se všichni obávali. Amputace na dlaň pod kolenem je nutná, panu hraběti jde o život. Jednalo se o hodiny, otrava krve postupovala stále rychleji.

Hrabě Jeroným Šlik vida, že není vyhnutí, podrobil se osudu. Den D nastal pro hraběte Jeronýma Šlika 11. prosince 1550. Jak je napsáno v kronice: „... nejprwé kšaft a rozkázání w přítomnosti manželky swé a dwú hrabat mladých. synu swých učinil, a se všemi se smířiw a odprosiw, ačby komu ublížil, swátost welebnú

Lékař podává lék - dobový dřevoryt z roku 1518.

od swého predikanta přijal, ...“ Sloužící zapálili další svíce, dny byly již krátké. Hrabě se pevně zakousl do kusu dřeva a „tu těžkost přetrpěl a o nohu přišel“ aniž by se ozval hlasitý výkřik. Po operaci milosrdná mdloba zmírnila jeho trápení. V následujících hodinách, potom dnech všichni napjatě očekávali, zda se operace podařila. Rána se dobře zacelila a noha se začala hojit. Hraběti se vrátila dobrá nálada, život v domě se stal hlučnější a veselejší. Po několika týdnech bylo vyhráno. Hrabě sice přišel o nohu, ale překonal nejhorší svízelsvého života a přežil. Avšak ne na dlouho. Zemřel následujícího roku, v červnu 1551. Historické prameny se již nezmiňují jak a na co skončil. Je však jisté, že statečnost, kterou prokázal při operaci, nebyla nadarmo.

Zdroj: Václav Březan: Život Viléma z Rosenberka. muzejní spisy XXIV, Praha 1847.

Připravil
Jaroslav Oheč, Jáchymov,
Česká republika

Stála jsem u brány nebe a pekla (1)

Osobní svědectví paní dr. Glorie Polo

Gloria Constanza Polo Ortiz se narodila 30. listopadu 1958 v Neivě v Kolumbii. Vystudovala Kolumbijskou národní univerzitu. Po absolutoriu vykonávala praxi zubní lékařky a přednášela na univerzitě. 5. května 1995 měla vážnou nehodu, kdy ji na cestě do univerzitní knihovny v Bogotě zasáhl blesk. Několik dní ležela v nemocnici v kómatu. Lékaři ji nedávali šanci na přežití, protože došlo k poškození vnitřních orgánů. Lékaři byli přesvědčeni, že její ledviny už nebudou fungovat. Po několika dnech se Gloria Polo začala zotavovat, což lékaře překvapilo. Nehoda byla rozsáhle publikována v kolumbijských médiích. Podle jejího vyprávění měla během klinické smrti duchovní zážitek kdy se setkala tváří v tvář s Ježíšem, který podrobně zhodnotil celý její život. Ukázalo se, že ten nebyl zdaleka ideální. Za četné hříchy, kterých se dopustila (včetně potratu), jí hrozilo věčné zatracení. Podle ní jí však Ježíš dal druhou šanci a dovolil jí vrátit se na zemi, aby podala zprávu o tom, co viděla. Gloria Polo byla přesvědčena, že její uzdravení bylo nadpřirozené. Začala cestovat po celém světě, setkávat se s lidmi a referovat o svých zážitcích. Vydává také knihy, které to vše popisují. Na pokračování budeme našim čtenářům přinášet její příběh, jak jej publikoval týdeník Světlo v Matici Cyrilometodějské v Olomouci v roce 2008.

Úvod

Jestliže někdo z Vás pochybuje nebo si myslí, že Bůh neexistuje a že onen svět je záležitostí pro autory filmů, nebo jestliže někdo z Vás myslí, že smrtí všechno končí, ať si prosím přečte tuto knížečku. Ale čtete ji úplně celou od začátku až do konce. Jistě se pak Vaše mínění změní, ať je jakkoli skeptické.

Jedná se zde o skutečnost, událost, která je dobře dokumentovaná a stala se v roce 1995. Paní dr. Gloria Polo je žena z Kolumbie, zubní lékařka, která „zemřela“ při jednom úrazu. tzn. byla tak těžce zraněna, že ležela několik dní v kómatu a byla udržována při životě jen pomocí nemocničních přístrojů. Kdyby byly přístroje vypnuty, okamžitě by zemřela. Ošetřující lékaři se již zcela vzdali a také už chtěli přístroje odpojit. Pouze její sestra, která je také lékařkou, trvala na tom, aby přístroje nechali ještě dále v provozu.

Během kómatu stanula na druhé straně skutečnosti, na onom světě a směla se opět vrátit, aby vydala svědectví těm, kteří nemohou věřit. Přinesla nám odtamtud tedy důležité svědectví. Ale čtete je na následujících stranách sami přímo z jejích úst...

Paní Gloria směla v dnešní době v mystickém zážitku, který velmi jasně popisuje, nahlédnout do své „knihy života“. A tento zážitek jí natolik otřásl, že se z příkazu Pána stala hlasem volajícím na „poušti víry“ dnešní moderní doby. Přitom podstata jejího poselství a její samotný zážitek není nic jiného než pohled na nesmírnou lásku Boží k nám lidem a na Jeho veliké Milosrdenství. Hovoří přitom na stejné téma jako papež Benedikt XVI. v encyklice „Deus caritas est“ (Bůh je láska).

Vždyť Bůh nám dává stále znovu důkazy, ale my přesto popíráme JEHO existenci.

Svědectví paní dr. Glorie Polo

Zásah bleskem

Mám velkou radost, že se s Vámi mohu podělit o tento veliký dar, který mi prokázal Bůh. To, co Vám budu vyprávět, se stalo 5. května 1995 u Národní university v Bogotě, hlavním městě Kolumbie, tak kolem půl páté odpoledne.

Jsem zubní lékařkou. Já a můj třiačtyřicetiletý synovec, který je rovněž povoláním dentista, jsme právě pracovali na naší disertaci. V tento den, byl to deštivý pátek, jsme šli spolu s mým mužem směrem k fakultě zubního lékařství, abychom si přinesli pár knih, které jsme potřebovali.

Šli jsme se synovcem společně pod malým deštníkem. Můj muž měl nepromokavý plášť a šel těsně podél zdi hlavní knihovny, aby se chránil před deštěm. Zatímco jsme oba neustále měnili strany, abychom se vyhnuli loužím – tak jsme se

přiblížili, aniž jsme to zpozorovali, k aleji stromů, a když jsme skákali přes jednu většlou, z výše nás zasáhl blesk, který byl tak silný, že jsme zuhelnatěli. Můj synovec byl okamžitě mrtev a zemřel na místě.

Blesk ho zasáhl zezadu a spálil celý jeho vnitřek. Navenek zůstal neporušen. Ačkoliv byl tak mladý, byl to člověk zcela oddaný Bohu. Zvláště uctíval Jezulátko. Nosil Jeho medaili na krku v krystalu křemene. Odborníci ze soudního lékařství říkali, že to byl právě křemen, který přitáhl blesk. Blesk mu pronikl přímo do srdce. Okamžitě nastala zástava srdce. Shofely všechny vnitřní orgány a silný proud blesku potom opustil jeho tělo přes nohy. Oživovací pokusy byly zbytečné. Ale čistě navenek neměl žádné popáleniny. Co se týče mne, tak blesk vnikl přes moji paži a spálil celé mé tělo strašným způsobem, zevnitř i zvenku. Za toto moje uzdravené tělo, které teď před sebou vidíte, musím děkovat jen Božímu Milosrdenství. Je to výraz milosrdenství tohoto našeho dobrotivého a nás nadě vše milujícího Boha. Celé mé tělo bylo tímto mohutným zásahem blesku zuhelnatělé. Prsa byla pryč, zvláště na levé straně, kde byl můj prs, byla velká díra. Nebylo na mně už žádné svalstvo, moje žebra, břicho, podbřišek i mé nohy a játra byly úplně zuhelnatělé. Blesk opustil moje tělo pravou nohou. Ledviny utrpěly silné popáleniny, rovněž plíce a jeden z vaječníků.

Používala jsem jako antikoncepci nitroděložní tělíčko, které je z mědi, a měď je opravdu dobrý vodič elektřiny. Proto snad i vaječníky byly tak silně spáleny. Byly tak malé jako dvě kulíčky hroznového vína. Utrpěla jsem zástavu srdce a byla jsem prakticky bez života. Mé tělo se škubalo a chvělo kvůli elektrickým šokům, které blesk způsobil. Sama mokrá země byla ještě pod elektrickým napětím. V prvním okamžiku mi proto nikdo nemohl pomoci, protože delší dobu nebylo možné, aby mě někdo uchopil.

Druhá strana dění

A teď dobře poslouchejte! To byla tělesná, materiální, fyzická část mého úrazu. Ale druhá část tohoto dění byla mnohem krásnější, byl to nepředstavitelný, překrásný zážitek. Neboť *zatímco mé tělo tu leželo zuhelnatělé, nacházela jsem se (má duše) v nádherném bílém tunelu*. Kolem mě bylo bílé světlo, nepopsatelné světlo, které působilo takový *pokoj, takové štěstí. Pocity, které prostě lidskými slovy nelze popsat*. Prostě řečeno – neexistují pozemská slova, která by popsala velikost tohoto okamžiku. Byla to šíleně enormní extáze, nepopsatelný vrchol. V tomto světle jsem se pohybovala dopředu, nepopsatelně *šťastná a plná radosti, nic mě v tomto tunelu netěžilo*. Když jsem pohlédla vzhůru, uviděla jsem na konci tohoto tunelu něco jako slunce, bílé světlo. Říkám „bílé“, jenom abych pojmenovala nějakou barvu, neboť barva tohoto světla a jeho jas byl nepopsatelný. Nebyla srovnatelná s ničím, co existuje ohledně barev na tomto světě. To světlo bylo prostě překrásné. Toto *světlo* bylo pro mne jako *zdroj této zcela obrovské lásky*, tohoto pokoje ve mně a okolo mě. Nepopsatelná láska a pokoj, který jsem ze světa neznala...

Zatímco jsem se pohybovala tunelem dopředu, řekla jsem si sama pro sebe: „U sta hromů! Vždyť já jsem umřela.“ A

v tomto okamžiku jsem myslela na své děti a naříkala: „*Můj Bože, moje dětičky!* Co tomu asi řeknou moje děti?“ *Byla jsem matkou, stále zaměstnanou a ve stresu, která na ně nikdy neměla čas*. Odcházela jsem z domu časně zrána, abych dobývala svět, a vracela jsem se domů teprve pozdě večer. A přitom jsem byla neschopná, abych se správně postarala o rodinu a o děti. A tu jsem teď viděla celou bídu svého vlastního života v celé pravdě a bez příkras, a *přepadl mě velký smutek*.

V tomto okamžiku vnitřní prázdnoty kvůli nepřítomnosti svých dětí jsem nevnímala ani své tělo ani dimensi času a prostoru. Pohlédla jsem opět vzhůru a viděla jsem něco velmi krásného. *Viděla jsem všechny lidi svého života v jednom jediném okamžiku a současně*, skutečně v jednom jediném okamžiku, a sice *žijící i zemřelé*. Objala jsem své praprarodiče, prarodiče, své rodiče, kteří už zemřeli, prostě všechny! Byl to takový okamžik plnosti, bylo to nádherné. Pochopila jsem nyní, že jsem byla obelhávána pohádkami o reinkarnaci. Prakticky jsem si vstřelila „vlastní branku“, protože jsem reinkarnaci vždy fanaticky a vehementně obhajovala. Bylo mi řečeno, že se moje babička vtělila v někoho jiného, ale už mi neřekli v koho, a protože věštění bylo pro mne příliš drahé, než abych to zjišťovala, nechala jsem věci volný průběh a dále jsem nepátrala, v koho se vtělila. Já sama jsem stále znovu potkávala lidi, o kterých jsem se domnívala, že se do nich vtělil můj pradědeček a dědeček. A nyní jsem objala jak svého dědečka tak pradědečka. *Objali jsme se zcela opravdu a skutečně* a setkala jsem se všemi v jednom jediném okamžiku; a to se událo se všemi lidmi, které jsem kdy znala a ze všech krajin, kde jsem někdy byla a sice s živými i zemřelými – a to všechno v jednom okamžiku. Jen moje dcera reagovala zděšeně, když jsem ji objala. Bylo jí tenkrát právě devět roků a moje objetí pociťovala v témže okamžiku ve svém skutečném životě na tomto světě. Pociťovala tedy moje objetí v těch hodinách, když se ona a celá rodina strachovala o můj život, poněvadž jsem – moje tělo – přece ještě ležela v komatu v nemocnici. Normálně takové objetí z onoho světa nepociťujeme. V tomto podivuhodném stavu *se čas zastavil, bylo to prostě tak nádherné, bez přítěže tělesnosti, bez těla*. A již jsem se nedívala na lidi tak jako dřív. Ve svém životě jsem se předtím dívala jen na to, zda je někdo tlustý, tenký, ošklivý, jestli má tmavou kůži nebo jestli je dobře oblečený nebo ne... Podle toho jsem rozdělovala lidi, a proto jsem byla plná predsudků a cynické kritiky. Vždy, když jsem hovořila o druhých, kritizovala jsem. Teď, tady tomu bylo úplně jinak. Zde bylo všechno bez hmotného těla. Nyní jsem také viděla nitro lidí, a *jak bylo krásné vidět nitro lidí, jejich myšlenky a pocity, zatímco jsem je objímala*. A zatímco jsem tak všechny brala do náruči, *současně jsem se pohybovala stále více vzhůru*.

A tímto způsobem jsem se dostávala dále, *plná pokoje a šťastná*. A čím výše jsem vystupovala, tím více jsem si uvědomovala, že se mi dostalo nádherného vidění – a na konci této cesty jsem viděla jezero, překrásné jezero, obklopené tak překrásnými stromy, tak krásnými, tak krásnými, že už neexistuje další stupňování slova krásný. A stejně tak zde byly květiny ve všech barvách, s vůní, která člověku působila takové blaho – bylo to všechno tak jiné, všechno bylo tak nad míru krásné v této *podivuhodné zahradě, na tomto nádherném místě* – že

neexistují slova, která by to popsala, *všechno byla láska*.

Byly zde dva stromy, které něco uzavíraly. Zdálo se, že je to vstupní brána. Je to všechno tak úplně jiné, než jak to známe. Ani barvy nejsou podobné těm našim. Tam je všechno tak nevýslovně krásné. V tomto okamžiku *vidím svého synovce*, který se mnou utrpěl neštěstí, *jak vešel do této nádherné zahrady. A já jsem věděla, cítila, že tam nesmím vstoupit* a ani ještě nemohu – vstoupit tam...

První návrat

V tom okamžiku *jsem uslyšela hlas svého muže*. Křičí, pláče se zlomeným srdcem a volá z hloubi duše: „Glorie!!! Co se stalo! Glorie! Prosím nenechávej mě samotného. Podívej, Tvé děti Tě potřebují. Glorie, vrať se zpátky! Nebud' zbábělec a nenechávej nás tady samotné!“ V tomto okamžiku jsem viděla všechno – jako jedním pohledem jsem měla přehled o všem – a neviděla jsem jen jeho, jak tak bolestně plakal. A v tomto okamžiku mi Pán dopřál návrat. Ale já jsem nechtěla zpátky. Tento pokoj, tato radost, tato slast, do které jsem tady byla zahalena, mě fascinovala.

Ale postupně a stále více *jsem se začala pohybovat dolů směrem k mému tělu*, které jsem shledávala bez života. Viděla jsem, že mé tělo bez života leželo na nosítkách na jednom oddělení universitní nemocnice v Bogotě. Viděla jsem lékaře, jak se kolem mě namáhají a jak mi dávají přístrojem elektrické šoky, aby obnovili činnost mého srdce. Předtím jsme se synovcem leželi více než dvě hodiny na zemi, protože nás nikdo nemohl uchopit kvůli elektrickým výbojům, které vycházely z našich těl nabitých proudem z blesku. Teprve nyní se o nás mohli starat a teprve nyní začalo úsilí o moje oživení. A podívejte se sem. Já (moje duše) *přicházím ke svému tělu a dočkám se nohama své duše tohoto místa mé hlavy* (Paní Gloria ukazuje přitom na místo své hlavy). Duše je obrazem našeho lidského těla v její formě. – A v tom okamžiku na mě *přeskočila jiskra s velkou silou. A tak se opět vměšťnávám do svého těla*. Zdálo se mi, jakoby mě do sebe nasávalo. Tento vstup do těla mi působil *nekonečnou bolest*, neboť mé tělo ze všech stran sršelo jiskrami. Vnímala jsem to, jako bych byla presována do něčeho velmi malého a úzkého. To ale bylo moje tělo. Bylo to, jako bych se svou normální postavou byla natlačena do dětského oblečení, které se zdálo, že je z drátu. Byla to příšerná bolest. A od této chvíle jsem začala pociťovat také bolesti mého totálně spáleného těla. Toto spálené tělo tak bolelo, tak nevypověditelně bolelo, tak strašně páliło, odevšad vycházel kouř a pára.

Slyšela jsem, *jak lékaři volají: Ona přišla k sobě!* Ona přišla k sobě! Byli radostí bez sebe, ale moje bolesti byly nepopsatelné. Moje nohy byly úplně černé a zuhelnatělé, mé tělo byla jedna otevřená rána, jestli vůbec na něm ještě nějaké svalstvo bylo.

Marnivost

Tou největší a nejnesnesitelnější bolestí byla ale moje marnivost. Byl to ve mně jiný druh bolesti, byla to marnivost světské ženy, emancipované ženy světa, samostatné, sebevědo-

mé výkonné odbornice, profesionálky, akademičky, intelektuálky, studované ženy, ženy ekonomky, stvoření, které chtělo hrát ve společnosti nějakou roli.

Současně *jsem ale byla otrokyní svého těla, otrokyní krásy, módy*. Denně jsem strávila čtyři hodiny *aerobikem, masáží, dietami a injekcemi* a všim, co si v tomto směru jen dokážete představit. To nejdůležitější, *moje modla, byla krása mého těla*. A kvůli tomu jsem podstupovala mnoho obětí. To byl můj život, jen modloslužba mé vnější krásy.

Říkávala jsem, že krásná prsa jsou na to, aby se ukazovala. Proč bych je měla skrývat? Totéž jsem říkala o svých nohou, neboť jsem věděla, že mám vyjímečně pěkné nohy na podívanou a vůbec velmi hezkou postavu. A nyní jsem v jednom okamžiku se zděšením viděla a pochopila, jak jsem celý svůj život stále jen pečovala o své tělo. To byl střed mého života a celý můj zájem: láska ke svému tělu. A nyní jsem už neměla žádné tělo. Tam, kde byla prsa, byly jen díry, které působily hrozným dojmem, zvláště na levé straně bylo všechno pryč. Moje nohy vypadaly příšerně, spíše jen *holé pahýly, zuhelnatělé*, úplně černé jako spálené grilované kotlety. Ano, všechna místa mého těla, která jsem nejvíce hýčkala a opečovávala, byla zuhelnatělá a zničená.

V nemocnici

Následně jsem byla převezena do nemocnice sociálního zabezpečení. Tam mě začali rychle operovat a seškrabávat spálená místa tkání. Během narkózy jsem opustila své tělo podruhé a přihlížela, co se mnou lékaři dělají, a velmi jsem se obávala o svůj život, především jsem měla strach o své nohy. Když se náhle – jak děsné a příšerné – stalo něco strašného...

Zatím Vám, milé sestry a bratři, musím přiznat, že i ve věcech náboženství jsem byla – ostatně jako i v celém svém životě – na „dietě.“ *Byla jsem tedy ve vztahu k Pánu Bohu* také jednou z katolíček, které „*v životě víry jsou na dietě*.“

Je důležité, abyste si toho byli vědomi: Byla jsem špatnou katolíčkou. Můj celý vztah k Bohu spočíval v tom, že jsem navštěvovala nedělní bohoslužbu, která trvala pouze 25 minut. Vyhledávala jsem vždy takové mše svaté, kde kněz mluvil co nejméně, protože mě jeho řečnění nudilo. Jakým utrpením byli pro mě kněží, kteří měli dlouhá kázání. To byl můj vztah k Bohu – byl velmi ubohý, a proto měly nade mnou takovou moc všechny světské proudy a módní novinky. Byla jsem opravdovou větrnou korouhví. Co právě platilo za nejnovější, nejmodernější v racionalismu nebo volnomyšlenkářství, za tím jsem letěla s vlajicemi prapory. *Chyběla mi ochrana modlitby, chyběla mi víra*. Chyběla mi také *víra v sílu milosti, v sílu oběti mše svaté*. A právě, když jsem se dále vzdělávala a specializovala pro své povolání, přinesla moje přelétavost ty nejhorší plody. V té době jsem na universitě jednou slyšela, jak *jeden katolický kněz říká, že „neexistuje žádný d'ábel a ani peklo.“* To bylo přesně to, co jsem chtěla slyšet! Hned jsem si u sebe pomyslela: *Když tedy neexistuje d'ábel a peklo, pak přijdeme všichni do nebe. Kdo se ještě má co bát?*

Z čeho jsem ještě teď velmi smutná, co Vám mohu přiznat jen s velkou hanbou, je, že tohle, totiž víra v peklo, bylo posledním

poutem, které mě ještě drželo v Církvi. Byl to prostě tento existenciální strach z d'ábla, který mi ještě dával, že jsem byla ve spojení se společenstvím Církve. Když mi tedy řekli, že on a peklo opravdu vůbec neexistuje, tedy jsem si hned řekla:

„Proč se tu mám ještě namáhat a bojovat za život podle pravidel ‚staré Církve‘. Tedy dobře, potom přijdeme všichni do nebe, je tedy úplně jedno, co jsme a co konáme.“

To právě byl pak s konečnou platností důvod, proč jsem se úplně vzdálila od Pána. *Vzdálila jsem se od Církve* a začala jsem na ni nadávat a nazývala jsem ji hloupou a překonanou... atd. Už jsem neměla strach z hříchu a *začala jsem ničit svůj vztah k Bohu*. Hřích nezůstal jenom ve mně uvnitř, nýbrž tento hřích se začal přese mne šířit navenek a vyvolávat náказu u druhých. *Stala jsem se aktivní v negativním smyslu*. Ano, dokonce jsem nyní začala sama všem vyprávět, že ďábel vůbec neexistuje, že je to vynález duchovenstva – a někdy jsem i svým kolegům na universitě začala říkat, že ani Bůh neexistuje a že jsme produktem evoluce atd. atd. *A tak se mi podařilo ovlivnit mnoho lidí*. To předesílám, abyste mohli lépe pochopit následující.

Ďábel skutečně existuje

Teď poslouchejte, co se stalo: Když jsem se nacházela v této strašné situaci, jaký to děsný úlek! Neboť jsem najednou viděla, že *démoni* skutečně existují a nyní *přišli, aby mě odnesli*. Viděla jsem tyto demony před sebou v celé jejich příšernosti a žádné ze zpodobnění, která jsem na zemi dosud viděla, nemohou ani v nejmenším vylíčit, jak příšerně vypadají tito ďáblové ve skutečnosti. A tak vidím, jak najednou ze stěn operačního sálu vystupuje mnoho temných postav. Zdají se být zcela normálními a obyčejnými lidmi, ale všichni mají tento příšerný, hrůzostrašný pohled. Nenávist jim přímo kouká z očí. A najednou chápu, že jim něco dlužím. Přišli, aby mě zkasírovali, protože jsem přijala jejich nabídky k hříchu a nyní jsem za to musela zaplatit a tou cenou jsem byla já sama. Vždyť moje hříchy měly důsledky. *Hříchy patří satanovi*, nejsou od něho žádnou nabídkou zdarma, *musí se zaplatit*. Tou cenou jsme my sami. Když tedy tak říkáme nakupujeme v jeho krámu, budeme muset za to zboží zaplatit. To by nám mělo být známo. Musíme zaplatit za každý hřích, platíme klidem svědomí, platíme vnitřním pokojem, platíme svým zdravím... A jestliže jsme velmi věrnými stálými zákazníky satanova supermarketu a nakupujeme stále jen v jeho krámu, nakonec nás zkasíruje sám.

Největší pomluvou a hlavní lží, velkým trikem d'ábla je, že rozšiřuje pohádku, že vůbec neexistuje.

A tyto strašlivé, temné postavy krouží kolem mne a je jasné, že přišly jenom s jedním cílem, aby mě vzaly s sebou. Nemáte pravděpodobně žádné ponětí, co to bylo za hrůzu a strašný strach, že mi v této situaci vůbec nebyl nic platný celý můj intelekt, moje duchaplnost, moje vědeckost, mé akademické tituly a moje ukončené odborné vzdělání. Byly úplně bezcenné. Tyto hříchy nás tedy táhnou do hlubiny, dolů k „otci lži.“ *Jestliže ale svá politováníhodná selhání a hříchy* (které musíme zaplatit) *předneseme Bohu ve svátosti pokání, pak Bůh platí tu cenu. ON* ji zaplatil svou vlastní Krví a smrtí na kříži. A *ON* platí pokaždé, když hřešíme, znovu. *ON* za nás vytrpěl pekelná muka, která jsme si měli

sami odpykat a která nás zavázala majiteli hříchů (satanovi). Byli jsme *vykoupeni Ježíšem Kristem*. Nyní máme nárok *na JEHO Království, na JEHO život*, neboť *ON* nás učinil „*Božími dětmi*.“

A tu nyní přišli oni, tito temní tovaryši, aby zkasírovali své jmění – MNE...

Viděla jsem je nyní vystupovat ze stěny a vstupovat do operačního sálu. Bylo to velmi mnoho osob, které tu najednou stály okolo. Navenek vypadaly nejprve normálně, ale pohled každého z nich byl plný nenávisti, plný ďábelské nenávisti. A byli tak bezduší, jakoby uvnitř vyhořeli. Moje duše se vzpírala a trásla a já jsem okamžitě pochopila, že to byli démoni. Pochopila jsem, že zde byli kvůli mně, protože jsem jim něco dlužila, protože hřích není zadarmo. To je opravdu největší ďáblová podlost a lež, že dělá, aby lidé věřili, že vůbec neexistuje. To je jeho strategie, potom s námi může dělat všechno, co chce, tento lhář. A nyní jsem se zděšením viděla: O, ano, oni existují a už začali kolem mě kroužit, chtěli mě odnést. Dokážete si představit mé zděšení? Můj strach, tu hrůzu?!

Celá moje věda, chytrost a společenské postavení mi teď nebyly vůbec k ničemu. Začala jsem se válet po zemi a vřhat se na své tělo, protože jsem chtěla uprchnout do svého těla, ale mé tělo mě už nepřijalo a toho jsem se strašně lekla. Začala jsem utíkat a prchat. Nevím jak, ale pronikla jsem stěnou operačního sálu. Nechtěla jsem nic jiného než pryč, ale když jsem pronikla stěnou – ejhle – udělala jsem skok do něčeho. Byla jsem poslána *dovnitř jednoho z těchto tunelů*, které tu najednou byly a *vedly dolů*. Na začátku tu bylo ještě trochu světla a byla to světla jako včelí plástve. A také se to zde hemžilo jako v úlu, bylo tu tolik lidí. Dospělí, staří, muži, ženy a s hlasitým křikem, štěinatí a s divokou hrůzou skřípali zuby. A byla jsem *tažena stále hlouběji do země* a pohybovala jsem se nepřetržitě dolů, ačkoliv jsem se stále snažila dostat se odtud ven. Světla stále ubývalo a bylo stále temnější a já jsem se hnala v tomto tunelu dál, až nastala mimořádná tma. *Bezbranně* jsem se ponořila do této temnoty, pro kterou prostě neexistuje přirovnání. Ta nejtemnější temnota na této zemi je proti tomu ještě jasné poledne. Ale tam tato temnota *působí strašné bolesti, hrůzu a hanbu a příšerně páchne. Je to živoucí temnota*, nic tam není mrtvé nebo nehybné. Když pak jsem bez pomoci a bezbranná klouzala těmito tunely, nečekaně jsem dospěla k nějakému rovnému místu. Zde jsem nyní byla naprosto zoufalá, ale posedlá železnou vůlí, abych se odtud dostala pryč. Byla to tatáž vůle jako dříve, abych v životě něčeho dosáhla, což mi teď a tady nebylo vůbec k ničemu – neboť jsem byla zde a nebyla jsem schopná se osvobodit. Z velkých představ a snů z dřívějšíka nezbylo už nic. Stala jsem se najednou prostě jen úplně malou, úplně nepatnou.

A potom jsem najednou uviděla, jak *se otevřela země*. Vypadalo to jako obrovská ústa, jako příšerně velká tlama, jako *chřtán. Ta země žila, ona se chvěla!!!* Cítila jsem se strašně prázdná a pode mnou tato skličující, strašná propast, kterou lidskými slovy prostě nelze popsat. Nejstrašnější bylo, že zde už člověk necítil absolutně nic z přítomnosti a lásky Boží. Zde už nebylo nic, ani kapička naděje. Tato díra v sobě měla něco, co mě *nasávalo dolů*, aniž jsem se mohla postavit na odpor. Křičela jsem jako pomínutá. Vyděsila jsem se k smrti, když jsem zpozorovala, že jsem tomuto pádu nemohla zabránit, nýbrž jsem

byla nepřetržitě tažena dolů. Věděla jsem, když se tu jednou zřítím dolů, pak se už nedostanu zpátky. A budu padat bez konce stále hlouběji a hlouběji. To byla smrt mé duše, *duchovní smrt mé duše*, byla bych neodvolatelně navždy ztracena.

Ale během této strašné hrůzy, na pokraji té propasti, jsem náhle ucítila, jak *mě svatý archanděl Michael pevně drží za nohy*. Mé tělo padalo do této díry, ale byla jsem pevně držena za nohy. Byl to okamžik děsivé bolesti a také příšerného strachu. Ale když jsem tak visela nad propastí, demony dráždila ta troška světla, kterou jsem ještě měla v duši a *tak se všechny tyto nestvůry na mě vrhly*. Ty strašné stvůry byly jako larvy, jako upíři, aby toto světlo ve mně s konečnou platností zhasily. Představte si můj odpor a hrůzu, když jsem se viděla pokryta těmito odpornými stvůrami. Křičela jsem, křičela jsem jako pomínutá. Tyto věci hořely. Ó, moje sestry a bratři, jedná se o živoucí temnotu, je to nenávisť, která tak pálí, která nás pohlcuje, která nás vykořisťuje a vysává. *Neexistují slova, aby vyličila tuto hrůzu.*

Ubohé duše

Je třeba, abyste věděli, že jsem byla bezbožnice, prakticky ateistka. Už jsem nevěřila v existenci ďábla a potom už ani v existenci Boha. Ale zde - za těchto okolností - jsem začala křičet:

„Vy ubohé duše v očistci, prosím Vás, vezměte mě odtud pryč, pomozte mi ven. Prosím, pomozte mi!“

Když jsem tak křičela, naplnila mě šířavá bolest. Tu jsem si všimla, jak *miliony a miliony lidí plakaly a sténaly*. Najednou jsem viděla, jaké zde bylo nesčetné množství lidí. Mladiství, především lidé mladí, všichni v nevypověditelných bolestech. Pochopila jsem, že na tomto *strašném místě, v této žumpě a bahně plném nenávisti* a bolesti, skřipají zuby a vyrazí z nich *kvílení a bolestné výkřiky*, které mě roztrásly a na které už nikdy nezapomenu. Chápete? To je *vzdálenost od Boha, to je hřích*, to jsou následky hříchů. Chápete, co je hřích? Zcela protichůdný Bohu, který je nekonečná Láska. Něco tak strašného je hřích, že má takové šílené důsledky. A my si z toho děláme vtipy. Vtipy o hříchu, o pekle a demonech. Přitom bohužel nevíme, co činíme.

Od té doby, co jsem to zažila, uplynuly roky, ale vždy, když na to myslím, musím plakat nad bolestmi těchto mnoha, mnoha lidí. Byli to *sebevrazi*, kteří se zabili v okamžiku zoufalství a nyní byli v těchto mukách, v této bídě, v tomto trýznění obklopeni těmito příšernými věcmi, obkroužení demony, kteří je trápili. Ale to nejstrašnější na celém tom mučení bylo: nepřítomnost Boha, *úplná nepřítomnost Boha, neboť tam člověk Boha nepocítuje*.

A pochopila jsem, že ti, kteří si berou život, tam musejí zůstat tak dlouho, tolik roků, kolik by bývali ještě měli žít na zemi. Neboť sebevraždou vypadli z řádu Božího, proto k nim měli přístup demoni. *V očistci jsou „ubohé duše“ jinak uchráněny před každým zlým vlivem, jsou již Božími svatými a s demony už ne-*

mají nic společného. Můj Bože, tolik ubohých lidí, většinou mladých, tolik, tolik, plačících, trpících, nevypověditelně trpících. Kdyby věděli, co je po sebevraždě čeká, jistě by se raději smířili s vězením atd., než něco takového.

Víte, jaké zvláštní utrpení musejí ještě snášet vedle všeho ostatního?

Musejí *vidět, jak jejich rodiče nebo blízcí příbuzní, kteří ještě žijí, kvůli nim trpí*, snášejí hanbu, mají komplexy viny: Kdybych ho byl jen vychovával přísněji, kdybych ho jen potrestal, nebo: Kdybych ho nebyl trestal...kdybych mu byl býval řekl... kdybych učinil/neučinil to nebo ono... Tyto výčitky svědomí jsou velmi velké a tíživé, jsou peklem na zemi. To, že musejí přihlížet tomuto utrpení svých příbuzných, jim působí nejvíce utrpení. To je pro ně největší trápení a demoni se z toho radují a ukazují jim všechny tyto scény: Podívej se, jak Tvoje matka pláče. Podívej, jak Tvůj otec trpí, jak jsou zoufalí, plní strachu, jak se obviňují, jak diskutují a vzájemně se obžalovávají. *Podívej se na to utrpení, které jsi jim způsobil.* Podívej se, *jak teď rebelují proti Bohu.* Podívej se na svoji rodinu – to všechno je Tvá vina!

Tyto ubohé duše především *potřebují, aby pozůstali začali lepší život, aby svůj život změnili, aby konali skutky lásky*, aby navštěvovali nemocné. Aby *nechali sloužit mše svaté za zemřelé* a sami se těchto mší účastnili. Tyto duše by z toho načerpaly velmi mnoho dobra a útěchy. Duše, které jsou v očistci, nemohou samy pro sebe učinit už nic. Nic, vůbec nic. Ale Bůh může něco činit pro nezměnné milosti oběti mše svaté. Měli bychom jim tímto způsobem pomáhat.

Já, plná strachu, jsem nyní také pochopila, že mi tyto duše nemohly pomoci. A v tomto strachu a příšerné panice jsem začala znova křičet:

„Kdo se zde zmýlil? To musí být omyl! Vždyť se sem přece podívejte, já jsem svatá, všichni mě v mém životě svatou nazývali. Nikdy jsem nekradla a nikdy jsem nevráždila. Nikomu jsem nezpůsobila utrpení. Dříve, než jsem byla finančně zruinovaná, jsem ošetřovala zuby zdarma a často jsem nepožadovala žádné peníze, když nemohli zaplatit. Nakupovala jsem pro chudé... Co zde jenom dělám? Bušila jsem na své ‘právo’! Já, která jsem přece byla tak dobrá a měla jsem jít rovnýma nohama do nebe. Co zde dělám? Každou neděli jsem chodila na mši svatou, ačkoliv jsem se vydávala za ateistku a nic jsem nedbala na to, co pan farář říkal.

„Nikdy jsem nezmeškala obět mše svaté. Jestli jsem za celý svůj život zameškala mši svatou pětkrát, tak je to hodně. Co tedy dělám zde? Pusťte mě odtud! *Vezměte mě odtud pryč!*“

Pokračovala jsem v křiku a řevu, pokryta těmito odpornými stvořeními, která na mně byla nalepena.

„Jsem *římskokatolička*, jsem *praktikující* katolička, prosím vysvobodte mne odtud!“ – *Pokračování přístě.*

Příloha týdeníku Světlo, Olomouc 2008

Čarostřelec

Město Jemnice leží na jihozápadě moravské země, v okrese Třebíč, v kraji Vysočina, v České republice. Najdete je JZ směrem od okresního města Třebíč. Město bývalo majetkem českého krále, mělo svá zvláštní privilegia. Hradbami je na příkaz krále nechal obehnat bitovský župan Petr roku 1227. Jihlavské horní právo, které umožňovalo otevřít a provozovat stříbrné doly, dostalo město Jemnice roku 1345 od českého krále Jana Lucemburského. Za jeho vlády a za vlády jeho syna Karla IV. dospělo město Jemnice k velkému blahobytu.

Ve vsi Pálovice, nacházející se u města Jemnice, v 16. století za vlády pana Tasa Meziríšského z Lomnice pracoval na panské hospodě muž, který se jmenoval Bartoloměj. Říkali mu Bartoš. V hospodě hostům naléval pivo a z vína pálenou kořalku. K užívání měl také několik kousků pole, která patřila k hospodě. Nebyl bohatý, ale naříkat si nemusel. Přišly však horší časy. Na panství se rozšířilo učení „Českých bratří“ a ti o pivo ani o kořalku příliš nestáli. Když pak přišly roky neúrody na polích, neměl Bartoš z čeho platit majitelům hospody poplatky za její užívání. Vyhnali ho. Chodil nádeničit a směl chodit na panskou robotu ke svému hospodáři.

Jednou nadháněl panstvu lesní zvířata při jejich honu na vysokou zvěř. Po skončení honu si nahlas posteskl: „Bože, co bych dal za to, kdybych byl myslivcem!“ Sotva to dořekl, vyšel proti němu z lesa štíhlý muž v mysliveckém oděvu a s ptáčím pírkem na klobouku. Vlídne Bartošovi pokynul a řekl: „Myslíš-li to se svým přáním doopravdy, mohu ti dopomoci k jeho splnění.“ To bylo něco pro Bartoše! Hned se té řeči chytil a vyzvídal, co a jak by měl udělat. Pán po něm žádal, aby mu slíbil dát to, o čem doma neví. Ne hned, ale 24 roků po podpisu smlouvy. A nechal mu 3 dny na rozmyšlenou.

Celý rozechvělý pospíchal Bartoš domů. Po tři dny prohlížel ve své chudobné chaloupce všechny kouty, není-li v nich něco, čeho by mu bylo líto. Ale nikde nic nenašel. Kdepak taky! Co za něco stálo, to už bylo dávno prodáno. A tak se rozhodl,

Středověká kuše (samostřil, zvaný též lučiště)

že myslivcovu nabídku přijme. Třetího dne, brzy po ránu, pospíchal k lesu.

Neznámý muž už na něho čekal. Podal Bartošovi krásnou, zbrusu novou kuši, 3 šípy a řekl: „Tu máš zbraň, kterou zastřelíš všechno, na co ji zamíříš. Můžeš si ji hned vyzkoušet.“ A skutečně! První Bartošem vystřelený šíp trefil havrana, který seděl na vysoké jedli. Druhým šípem srazil k zemi kolem letícího netopýra. Třetím šípem smrtelně zranil velkou sovu. Když chtěl sovu zvednout ze země, sekla ho pařátem, až mu na ruce vytryskla krev. Chtěl krev setřít, ale myslivec mu v tom zabránil a zeptal se: „Věříš už na kouzelný účinek této zbraně?“ Bartoš přikývnul a myslivec prohlásil, že tedy „něco za něco“. Vyndal ze svého kabátu pergamen, na kterém byla napsána smlouva. Požádal Bartoše, aby místo podpisu nechal na pergamen skápnout krev ze své zraněné ruky. Potom zmizel.

Rozradostněný Bartoš pospíchal domů. Podle návodu neznámého pána se pak vydal do města Jemnice, aby se přihlásil do panské služby za myslivce. Měl štěstí. V krčmě se dověděl, že onemocněl Hašek, jeden z nejlepších panských myslivců, a že už sotva kdy bude vládnout rukama a střílet. Brzy ráno se hlásil na zámku, kde se už vše chystalo na hon. Zámecký pán Tas se dal do hlasitého smíchu nad Bartošovou smělostí. Ale když mu přátelé radili, aby přece jen zkusil Bartošovo střelecké umění, ušklíbnul se a řekl: „Dobrá, sestřelíš-li ptáka, který právě teď sedí na kostelní věži, přijmu tě do služby“. Pozdvihl Bartoš kuši, vložil do ní šíp, napjal tětivu, pustil ji – a hrome! Pták klesal s věže mrtvý na zem.

Tak se splnilo Bartošovo toužebné přání. Stal se panským myslivcem. Po krátkém čase místo chudé chýšky vlastnil pěknou

myslivnu, místo odraných hadrů nosil krásný zelený oblek, místo suché chlebové kůrky jedl pečenou zvěřinu a medové koláčky. Oženil se. Aby byla jeho radost dovršena, narodil se manželům syn. Jaké štěstí! Ale brzy skanula Bartošovi „do sladké číše hořká krupěj“. O křtinách se totiž do myslivny, jako host, dostavil také neznámý pán, jemuž Bartoš vděčil za své nynější štěstí. Ten nedávno narozenému chlapečkovi daroval krásnou, ještě nikým nepoužitou zlatou minci. „Pro Boha! Je to tak! Výkupným za moje štěstí má být náš synek“, uvedomil si Bartoš.

Chlapec rostl, prospíval na duchu i na těle. Když dospěl, zasvěcoval ho otec do myslivosti, aby byl jeho nástupcem. Tak se přiblížil osudný den, kdy měla smlouva vypršet. Jednou se Bartoš svěřil se svými starostmi zbožnému mnichovi, se kterým se znal už od svého mládí. Ten mu poradil, aby společně se svým synem putoval do Přibyslavic k zázračnému obrazu Matky Boží. Tam aby celou noc prosili Bohorodičku o pomoc a smilování.

Divil se jeho syn, když slyšel, co má otec v úmyslu, ale poslechl. Setrvali na modlitbách v kostele od večera až do rána. Nastal den 5. 10. 1584 a byla právě neděle. Kostel se naplnil do posledního místa. Kněz přistoupil k oltáři a sloužil posvátnou obětí. A když lidem požehnal slavnostním hlasem všem přítomným ohlásil, že toho dne, z nařízení papeže, císaře a krále, se mění kalendář. A to tak, že místo 5. 10. 1584 je hned 15. 10. 1584. Bartoš užasnul a hned poté se zaradoval. Osudná chvíle už minula. Když se synem opouštěl kostel zafoukal podivný vítr a k nohám jim sletěl přetržený pergamen. Bartoš v něm poznal písemný doklad nešťastné smlouvy, kterou před 24 roky uzavřel s ďáblem.

S využitím knihy Karla Kallába: „Pověsti hradů moravských a slezských“ připravil Jiří Kachlík, Česká republika

Foto na zadní straně:
Kostel Narození Panny Marie v Přibyslavicích v okrese Třebíč

